KUNST / KULTUR / FORMIDLING / PUBLIKUM / EUROPAEISKE PERSPEKTIVER

CONNECTING AUDIENCES DANMARK

FÆLLESSKABSKUNST OG FÆLLESSKABETS KUNST

NUMMER 8
SEPTEMBER 2022

CKI Center for Kunst og Interkultur
www.cki.dk

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

CONNECTING AUDIENCES INTERNATIONAL

BIENVENIDOS

BIENVENIDOS

BENVENUTI

VELKOMMEN

BEM-VINDOS

WITAMY

CONECTANDO AUDIENCIAS INTERNACIONAL

COPENHAGEN • LISBON • MADRID • POZNAN • ROMA • SANTIAGO DE CHILE

CONNECTING AUDIENCES DANMARK udgives og redigeres af:

CKI Center for Kunst og Interkultur

Chefredaktør
Astrid Aspegren
aa@cki.dk

Ansvarshavende redaktør
Niels Righolt
nr@cki.dk

Grafisk design og layout
Jesús Rodero
jesusrodero@icloud.com

Redaktørportræt
Sara Gangsted
saragangsted.format.com

CONNECTING AUDIENCES DANMARK ejes af:
CKI - Center for Kunst og Interkultur
Nørre Allé 7 2.sal
DK-2200 København N
info@cki.dk
www.cki.dk

Dette og fremtidige magasiner er frit tilgængeligt på vores hjemmeside

Tak til Augustinus, som støtter Connecting Audiences Danmark

CHR. AUGUSTINUS FABRIKKERS FOND
AUGUSTINUS FONDEN
STIFTET 25. MARTS 1942

MØD DIREKTØREN

CONNECTING AUDIENCES
DANMARK på podcast

Find os på

Spotify

eller på vores hjemmeside

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

LEDER

DEN LYTTENDE KUNST OG DEN PERSONLIGE FORTÆLLING

Astrid Aspegren
Redaktør
aa@cki.dk

Niels Righolt
Ansvarshavende redaktør
nr@cki.dk

Det er en åben invitation til at være med. En invitation til at deltage. Bidrage til den større fortælling ved at byde ind med sin egen historie, sine egne kompetencer og lyster, - ens egen virkelighed.

Community Arts - eller fællesskabskunst - er i vækst over store dele af Europa med værker præget af interaktion og dialog med det lokale samfund, hvor professionelle kunstnere samarbejder med folk, der ellers ikke normalt deltager aktivt i kunsten. Formaterne er inkluderende og afsøgende og tillader borgerne - eller publikum, om man vil - at komme helt tæt på og være medskabere i den kunstneriske proces. Uanset om man er nybegynder udi kulturelle oplevelser eller om man er gammel i gårde. Der er noget afvæbnende og imødekommende over formater, som velkommer publikums nysgerrighed, omfavner deres entusiasme og går i dialog med deres forestillingsevne. Mange af de fællesskabsbaserede fortællinger, vi ser i dag, handler om vores samtidighed. De handler om vores nu, vores tid. De er på en og samme tid lokale og globale, og ikke sjældent bliver de katalysatorer for debatter både lokalt ude i kommunerne og nationalt i de store medier.

De skandinaviske velfærdssamfund er under pres i disse år. De løsninger som fungerede så godt i vores særdeles homogene og relativt statiske samfund for bare 25 - 30 år siden, har det betydeligt sværere i en ny heterogen og mobil virkelighed, hvor urbanisering, digitalisering og internationalisering forandrer fremtidsperspektiverne for store dele af befolkningen. Det udfordrer de demokratiske grundstrukturer, og det øger modsætningerne mellem dem, der profiterer af udviklingen og dem, der lades udenfor. Der er stærke bevægelser, som omfavner det nye og taler for at skabe tidssvarende løsninger, og vi

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

ser tilsvarende stærke bevægelser som artikulerer et behov for forsvare den rådende samfundsordning og de værdier, der i sin tid skabte fundamentet for de strukturer, som råder i dag. De politiske kløfter er til at få øje på, og som så mange gange tidligere i historien er der også nu en elite, som tager sig retten at udtale sig på andres vegne om hvilke værdier der er de rette.

> DER ER NOGET AFVÆBNENDE OG IMØDEKOMMENDE OVER FORMATER, SOM VELKOMMER PUBLIKUMS NYSGERRIGHED, OMFAVNER DERES ENTUSIASME OG GÅR I DIALOG MED DERES FORESTILLINGSEVNE.

Det er her fællesskabskunsten kommer ind i billedet. Ved at skabe en en kakofoni af stemmer og historier, som alle med et personligt udtryk og afsæt bidrager til den store fortælling om vores samfund, udnytter formatet demokratiets grundsats; at vi er enige om retten til at være uenige. Og så er de lokale. De er helt tæt på individet - og dét virker tillokkende på mange i en tid, hvor vi ellers har alle muligheder for at gestalte og designe os selv på alverdens digitale platforme.

I dette nummer af Connecting Audiences Danmark skal I møde nogle institutioner og aktører, som arbejder og samarbejder på måder, der ikke var så almindelige for bare få år siden. Historierne har vi hentet fra hele Europa, og fælles for dem er, at der er en spændstighed, en variation og nogle performative muligheder, man ikke får på samme måde i traditionelt kuraterede programlægninger. Institutionerne risikerer noget i mødet med en community, men de får også tilgang til en udvidet dialog med et mere nuanceret og sammensat publikum.

Rigtig god fornøjelse!

INDHOLD

7

ENHJØRNINGER OG SORTE ELEFANTER: AT DELE ER AT VINDE
Inês Bettencourt da Câmara

15

GIVER VI DEM LOV TIL AT LEGE?
Johannes Vogel

23

50 ÅR MED BRONX MUSEUM OF THE ARTS
Klaudio Rodriguez

30

SYNERGI I SVÆRE TIDER: NETVÆRKET AF ANSVARLIGE FESTIVALER
Maciej Piotrowski

35

BORGERLABORATORIER OG OFFENTLIG POLITIK
Marcos García

41

FARM CULTURAL PARK & NEW EUROPEAN BAUHAUS
Andrea Bartoli

45

KAN I GØRE MERE SAMMEN END ALENE?
Anne Torreggiani

51

FROM MALMÖ WITH LOVE!: ETHVERT TEATERPROJEKT ER EN HISTORIE
Jonas Jarl

56

MØD DIREKTØREN: IBEN STUBGAARD: I THY KAN VI NOGET HELT SÆRLIGT
Iben Stubgaard

Ressourcer & referencer 65
CKI Team 68
Den internationale redaktion 69

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

ENHJØRNINGER OG SORTE ELEFANTER: AT DELE ER AT VINDE

Inês Bettencourt da Câmara
Grundlægger og direktør
MAPA DAS IDEIAS
Præsident
CULTURE ACTION EUROPE

For ti år siden sagde en af vores kære venner til os: "Tag at gå europæisk". Ud over sin missionærånd troede han især på to ting: Kvaliteten af vores arbejde og vores evne til at dele. Jeg vil forsøge at dele lidt af vores europæiske erfaringer i form af et af vores seneste projekter, Adeste+, som et eksempel på, hvordan deling altid handler om at opnå mere, særligt i disse tider med enhjørninger og sorte elefanter.

Jeg har en dårlige vane med at bruge titler på mine artikler som en øvelse i personlig risiko. Jeg har en intuition, ofte diset; derfra lancerer jeg en idé, ofte knyttet til noget jeg lige har læst, en konference eller en podcast. På den anden side har jeg også altid brug for en narrativ tråd til at vikle mine tanker fast til. Jeg lader det flyde uden at bekymre mig for deadlines. Jeg er sikker på, at der nok skal blive skabt forbindelser. Og det er netop dét, jeg gerne vil tale om her: Forbindelser og idéer.

Jeg husker tydeligt første gang, jeg læste om netværk som koncept. Interessant nok i meget forskellige bøger og områder. Bogen *Megatrends* (1982) af John Naisbitt forudsagde udviklingen fra hierarki til netværk som en af tendenserne (I 2000 offentliggjorde han også en anmeldelse, der kunne give anledning til en ganske anden diskussion..). Jeg argumenterer ikke her for, hvorvidt den vision er blevet realiseret, selv om jeg beundrer skamløse forfattere, der satser alt på at forsvare en idé, jeg kunne bare virkelig godt lide idéen om et horisontalt netværkssamfund. Og selvom han ikke nævnte den dimension, forestillede han sig et nyt solidaritetsbegreb. I dag ville vi selvfølgelig have talt om bæredygtighed.

Tilfældigvis blev *The Descartes Error* af Antonio Damasio udgivet i 1995, og på det tidspunkt læste jeg også entusiastisk en bog af John Eccles om hjernens udvikling, om neurale netværk og hans søgen efter bevidsthed. Også Karl Popper om videnskabsteori og, hvorfor ikke, Chomsky om generative grammatikker. Bemærk, at jeg taler om uorganiseret læsning uden sammenhæng ud fra videnskabelige strømme eller vidensområder. Lidt ligesom vi kan besøge en udstilling i en vinduesshoppingslogik, og stoppe ved det, der lige fanger vores opmærksomhed, uden den store intellektuelle bekymring eller dybere viden.

> // KONKLUSIONEN MÅ VÆRE, AT VI ALLE FORBUNDET. LIGE SIDEN VI VAR STJERNESTØV. OG INTELLIGENS (INDIVIDUEL SÅVEL SOM KOLLEKTIV) ER RESULTATET AF EN SKRØBELIG ALLIANCE MELLEM FORNUFT OG FØLELSER. //

Men alle disse værker, hver på deres egen måde, henviste til netværk, til struktur. Og Damasio forklarede intelligens som afhængig af følelser og brugte den triste historie om Phineas Gage som en fortællende tråd - jeg har altid forestillet mig, at det ville være fantastisk at lave en udstilling om dette tema. Og hvis vi tænker på Malcolm Gladwell, med hans *Blink* i 2005, der fortæller os om kapaciteten til informationsbehandling og intuitionens rolle (og også stereotyper og fordomme) i vores beslutninger ...

Og hvis det er okay med dig, vil jeg også trække tråden og benytte lejligheden til at læse Neil DeGrasse Tysons afslutning af *The Universe*-episoden "Beyond the Big Bang" fra 2007 op:

> *Recognize that the very molecules that make up your body, the atoms that construct the molecules, are traceable to the crucibles that were once the centers of high mass stars, that exploded their chemically enriched guts into the Galaxy. Enriching pristine gas clouds with the chemistry of life. So that we are all connected. To each other, biologically. To the Earth, chemically. And to the rest of the universe, atomically. (...) It's not that we are better than the universe. We are part of the universe. We are in the universe and the universe is in us.*

Konklusionen må være, at vi alle forbundet. Lige siden vi var stjernestøv. Og intelligens (individuel såvel som kollektiv) er resultatet af en skrøbelig alliance mellem fornuft og følelser. Og også – tror jeg – fra et vist mod og evne til at tro og stole på den anden.

Disse vaklende fundamenter beskriver usikkerhed og risiko. Men de beskriver også – især i et postindustrielt videnssamfund – vores netværksbaserede former for organisering af viden og arbejde.

I tider med dyb krise finder vi, at netværk (og jo mere mangfoldigt det er, jo bedre) gør vores organisationer mere modstandsdygtige. Derfor er den videnskabelige metode og den måde, vi producerer videnskab på, nådesløst baseret på en logik om netværk, formidling og afprøvning af idéer.

"Vi lærer at lave videnskab," skriver Steven Weinberg i sin bog fra 2015 *To Explain the World*, "ikke ved at lave regler for, hvordan man laver videnskab, men fra oplevelsen af at lave videnskab, drevet af lyst til den fornøjelse, vi får, når vores metoder lykkes med at forklare noget." Det indebærer altid at forklare noget for nogen, hvad enten det er gennem et *paper*, på en konference eller til en samtale over morgenmaden med et skeptisk familiemedlem. Viden laves altid ved at dele.

Hos Mapa das Ideias, som jeg skabte i 1999 med Ana og Daniela (som forlod os kort tid efter, men altid har været til stede), har vi altid arbejdet i netværk. Vi har altid haft en relativt lille struktur, understøttet af et netværk af partnere, der har andre kompetencer, andre interesser og andre blikke med sig. Og det bringer mig til det, der er med netværk: deres evne til at skabe mangfoldighed.

// I TIDER MED DYB KRISE FINDER VI, AT NETVÆRK (OG JO MERE MANGFOLDIGT DET ER, JO BEDRE) GØR VORES ORGANISATIONER MERE MODSTANDSDYGTIGE. //

// OG FORDI VI DERUDOVER – FOR NU AT BRINGE ENDNU ET IMAGINÆRT DYR IND I VORES HISTORIE – HAR EN AMBITION OM AT KREERE "ENHJØRNINGER". PROJEKTER, ÅRSAGER OG ORGANISATIONER, DER FÅR OS TIL AT DRØMME, TAGE RISICI, IDÉER, DER NORMALT VILLE BLIVE BETRAGTET SOM ABSURDE, USANDSYNLIGE, RISIKABLE //

I 2010 kiggede den "missionærven", jeg fortalte om i begyndelsen, på Mapa das Ideias og fortalte os, at vi skulle dele vores viden på europæisk plan. Og han fortalte os, at det ikke var en økonomisk satsning, men en mulighed for at blive ved med at lære hele tiden. I EU-finansierede projekter er den første øvelse netværkssamarbejde. At vide, at mangfoldighed altid er et af de mest værdsatte kriterier: forskellige områder, offentlige/private, forskellige størrelser, forskellige historier og geografier.

> EFTER MIN ERFARING ER DET TYPISK ORGANISATIONER, DER LEVER INTEGRERET I NETVÆRK, SOM ER ÅBNE FOR DEN ANDEN, KREATIVE, DEDIKERET TIL EKSPERIMENTER, PARAT TIL AT BEGÅ FEJL OG LÆRE AF DEM.

Næsten 11 år er gået siden den eftermiddag, hvor Joaquim beskrev potentialet i at tænke Europæisk og den konference. Tiden går lynhurtigt, især når man er glad for det, man laver.

Lad mig tilføje til det voksende leksikon i min kommunikation: netværk, resiliens, mangfoldighed. I dag oplever vi som sektor en af vores mest signifikante kriser. Og organisationer, der fungerer som netværk, er uden tvivl langt mere effektive og resiliente. Resiliensen er baseret på mangfoldighed i udseende og strukturel åbenhed over for den anden. Så sent som i sidste uge sagde en ven og kollega, at "vi var nødt til at tale om ex-titutioner og ikke institutioner", hvilket understregede dimensionen af at arbejde udenfor sig selv.

Og det bringer os til den "sorte elefant" i rummet. Dette koncept tilskrives Adam Sweidan, en hybrid mellem Talebs sorte svane (en brat og uforudsigelig begivenhed) og elefanten i rummet, det emne, som alle taler om, men som ingen egentlig diskuterer af den ene eller den anden grund. Hvis der er én ting, denne krise har vist os, så er det kultursektorens enorme finansielle og arbejdsmæssige skrøbelighed. Vi har i årtier levet under vægten af en teknokratisk diskurs spækket med tal og effektivitet i et fatamorgana af kulturelle superinstitutioner og deres superledere og superprogrammører, der definerer smagspolitikker. En slags kult af "skæbnens mænd", der gør og bryder karrierer på alle områder. Lige indtil denne krise kom, som en sort elefant i fuld galop, for at ødelægge myten. Ved hjælp af et klassisk udtryk fra økonomi havde vi dybest set nogle mega-institutioner - som MET, Louvre og V & A - der levede af en positiv eksternalitet (de parallelle virkninger af en beslutning om dem, der ikke selv deltog i den), som var turisme. Med den pludselige forsvinden af en turismestrøm (som vil vende tilbage) blev det klart, at det, der eksisterede, i mange tilfælde ikke var ledelseskvalitet (fordi en ka-

rismatisk leder ikke er andet en netop det, en person), men snarere en enorm omsætning. Vi fik afsløret organisationer, der var isoleret i en ørken uden et netværk. De har ikke, hvad Gonçalo M. Tavares beskriver (dog ikke ligefrem i denne forstand, men jeg kan ikke lade være at bruge det) i *Atlas do Corpo e da Imaginação* (2019):

> *Jeg accepterer at se, hvad gruppen ser, kunne vi opsummere. Mine øjne er kollektive. Vi står over for en kollektiv vision, som om vi ikke så på verden gennem vores øjne, men gennem byen. Forbindelser med andre bestemmer den måde, vi ser verden på.*

(Interessant nok nævnes latter også i denne Bergson-inspiration – altid et fælles grin).

Dem, der overlever denne storm, som i dag synes uendelig, arbejder i netværk. Vi overlevede takket være Mapa das Ideias' europæiske dimension. Ikke på grund af et økonomisk problem – det kan jeg ikke understrege nok – men fordi vi havde flere støttestrukturer baseret på en fælles vision og en enorm mangfoldighed af viden. Vi overlevede ved modstandsdygtighed, lidt som et system af Pombalina bure (en anti-seismisk konstruktionsteknik, en konsekvens af jordskælvet i 1755), hvor vi ryster, men hvor logikken i strukturen som helhed holder os oprejste.

Og fordi vi derudover – for nu at bringe endnu et imaginært dyr ind i vores historie – har en ambition om at kreere "enhjørninger". Projekter, årsager og organisationer, der får os til at drømme, tage risici, idéer, der normalt ville blive betragtet som absurde, usandsynlige, risikable, men som i vores kulturverden ofte er de projekter, årsager og organisationer, der giver os enorm værdi. Fra mit synspunkt og for altid at citere Stephen Weil, som om det var et mantra: "fra at handle om noget til at være for nogen". Efter min erfaring er det typisk organisationer, der lever integreret i netværk, som er åbne for den anden, kreative, dedikeret til eksperimenter, parat til at begå fejl og lære af dem.

// SOM DU KAN FORESTILLE DIG, KUNNE ET PROJEKT BASERET PÅ KULTURPUBLIKUM HAVE LIDT EN PLUDSELIG DØD UNDER SÅDAN EN KRISE. MEN DET SKETE IKKE. //

Da Adeste+-projektet startede, kunne vi ikke forestille os den pandemistorm, vi oplever i dag. I kraft af at være tredje generation af et projekt i skæringspunktet mellem flere netværk, er Adeste+ et eksempel på den læringskapacitet, som et netværk giver os. En dydig effekt af kollektiv intelligens, af et sandt neuronalt netværk. I den første generation af Adeste, som vi lavede i *Museum Mediators* projektet,

var fokus på uddannelse af fagfolk. Vi indså, hvor svært det er for en isoleret fagperson at overføre (viralisere) viden. For at tackle dette problem blev Adeste+ opbygget af et meget mangfoldigt netværk af partnere, hvor kunstorganisationer stillede sig selv til rådighed som laboratorier for eksperimentering og forandring (i Portugal var det *Calouste Gulbenkian Foundation* - I Danmark Nørrebro Teater) og udviklede en metode til internt arbejde, der gik på tværs af organisationen. Samtidig blev solidariteten mellem partnerne stimuleret gennem "*action learning*" og et "*buddy-program*". Altid i netværk.

Som du kan forestille dig, kunne et projekt baseret på kulturpublikum have lidt en pludselig død under sådan en krise. Men det skete ikke. Vi arrangerede et kaskadeprogram, forberedte online konferencer og sommerskole. I 2020 engagerede vi mere end 350 fagfolk i aktiviteter i 16 europæiske lande.

Bemærk, at dette er et projekt, der involverer 15 institutioner, og vi skælvede, fra Portugal til Danmark, rystet af bølgerne af fyringer, af forestående konkurser og afskedigelser, af Brexit. Men solidaritetssystemet (følelsesmæssigt, jeg taler ikke om økonomiske ressourcer) tillod os at holde øjnene på horisonten og at diskutere den sorte elefant i rummet ud fra fascination snarere end frygt. Dét er styrken ved netværk.

En etik som denne er en strukturerende del af projektet, fordi selve metoden ikke har noget at gøre med en traditionel konsulent- eller tjenesteydelse. Hvis det ikke giver mening hos "skæbnens mænd", er det heller ikke troværdigt at påstå, at en organisation kan diktere forandring ved dekret. Hvis vi tænker som et netværk, et levende økosystem, baseret på viden og kulturelt demokrati, har metoden et enormt potentiale. Vi må anerkende institutionens intelligens som et kollektiv, der låser op for kommunikationskanalerne og den fælles refleksion. Både i innovationsprocesser og i skabelsen af risikable og eksperimentelle rum, hvor det erkendes, at fejl ikke kun er mulige, men også meget sandsynlige, og i strukturelle organisatoriske forandringsprocesser.

// HVIS VI TÆNKER SOM ET NETVÆRK, ET LEVENDE ØKOSYSTEM, BASERET PÅ VIDEN OG KULTURELT DEMOKRATI, HAR METODEN ET ENORMT POTENTIALE. VI MÅ ANERKENDE INSTITUTIONENS INTELLIGENS SOM ET KOLLEKTIV, DER LÅSER OP FOR KOMMUNIKATIONSKANALERNE OG DEN FÆLLES REFLEKSION. //

I tilfældet med Adeste+ skabte vi en model til at tænke, opbygge og eksperimentere med publikumsudviklingsstrategier baseret på organisationers interne kapacitetsopbygning. Med råstyrken ved at være blevet testet i syv europæiske lande af institutioner med forskellige formål, sektorer og skalaer. Dette er styrken ved netværk og idéer.

Marcos Garcia, den nyligt fyrede direktør for Medialab Prado, når han beskriver potentialet i netværk gennem det, han på en næsten poetisk måde kalder civile laboratorier, digitalt forenet, rundt om i verden, taler han eksplicit om hensigten som en kollektiv intelligens for demokrati. Og når han siger dette, føler jeg i et åndedrag museets kraft. Et offentligt rum, hvor en kollektiv intelligens er bygget. Som ikke er begrænset til forskere og kuratorer, men har et direkte forhold til relevansen af denne institution, af den måde, andre drømmer og forestiller sig i det rum. Den måde, vi taler på og bliver hørt på. Den måde, vi lytter og anerkender den anden på. Museets og andre kulturelle organisationers succes hviler på den uendelige mulighed for at være neuronale netværk gennemsyret af følelser og inspireret af stjernernes metafysik.

Inês grundlagde Mapa das Ideias, med Ana Fernambuco og Daniela Araújo, i november 1999. Hendes aktivitet i virksomheden fokuserer på overlapning af forskellige sektorer, såsom uddannelse, mægling, markedsføring og ledelse inden for kultur, arv og medborgerskab.
Sammen med Ana er hun ansvarlig for den overordnede strategi og ledelse af virksomheden.
Hun har erfaring som foredragsholder og underviser, både i akademiske og ikke-akademiske miljøer. Hos Mapa koordinerede hun innovations- og videnoverførselsprojektet "Museum Mediators Europe" mellem 2012 og 2014. Hun er lektor ved Polytechnic Institute of Tomar og præsident for Culture Action Europe.

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

Thomas Rosenthal

GIVER VI DEM LOV TIL AT LEGE?

Johannes Vogel
Direktør
MUSEUM FÜR NATURKUNDE, BERLIN
Interviewet af Inês Fialho Brandão

Johannes Vogel er direktør for Museum Fūr Naturkunde i Berlin og professor i biodiversitet og Public Sciences ved Humboldt-Universitet. I en samtale med Inês Brandão d. 28. maj 2022 snakkede han om videnskabens plads på museer, og museets plads i samfundet. Her bringer vi en reduceret version af den samtale.

Johannes Vogel: Dette museum har på den ene eller den anden måde berørt alle, der læser med her. Tyskland har en ret krigerisk historie, det har været udsat for mange krige og har påført andre mange forfærdelige krige. En krig, der begyndte at forme Tysklands historie, var preussernes nederlag til Napoleon. I kølvandet på det nederlag blev Wilhelm von Humboldt bedt om at reformere det preussiske uddannelsessystem. Han foreslog, at der skulle bygges et universitet i Berlin, og dette universitet, der i dag fungerer under navnet Humboldt Universitet, var et reformuniversitet, der for første gang nedfældede det dobbelte formål med at holde foredrag og forske, og det er den universitetsmodel, der nu bruges over hele verden.

// IDÉEN OM FORSKNING ELLER MUSEET, DER UDSTILLER FORSKNING, ER BLEVET MERE UMODERNE, FORDI DEN ER BLEVET ERSTATTET AF OPSØGENDE ARBEJDE OG ADGANG, INKLUSION OG MANGFOLDIGHED. //

Dette museum er grundlaget for Humboldt-universitetet, fordi dette nye universitet som forskningsinfrastruktur fik fire samlinger, så museets samling er dybest set en del af den oprindelige videnskabelige infrastruktur, der blev givet til universitetet, som nu er modellen for alle universiteter globalt. Det bizarre ved mit museum er, at det dybest set er centrum for den måde at tænke på, hvordan læring skal struktureres, at det skal være baseret på vores projekter, fordi de tillader uendelig undersøgelse, de tillader verifikation, og de er håndgribelige. Hvis man så vender argumentet om, kan man sige, hvis det gælder, at vi alle er blevet uddannet efter den oprindelige model baseret på samlinger, hvad skal vi så gøre i dag for at få samme relevans for vores institutioner igen? Og jeg tror, det er her, museumsledelsen ikke klarer sig så godt, som den kunne.

Inês Brandão: Diskursen om museumsuddannelse og om, hvordan et museum udtrykker information i de fleste vestlige lande har i lang tid været domineret af kunstmuseer. Idéen om forskning eller museet, der udstiller forskning, er blevet mere umoderne, fordi den er blevet erstattet af opsøgende arbejde og adgang, inklusion og mangfoldighed. Fordi kunst dybest set er subjektiv, og fordi kunst inviterer offentligheden til en personlig og subjektiv oplevelse, er fakta, videnskabelig metode og museets rolle i modelleringen af denne tilgang blevet skubbet til side og er blevet mindre omtalt med hensyn til museumsuddannelse.

Synes du, jeg overdriver?

Johannes Vogel: Nej, slet ikke. Jeg er ikke i den kulturelle finansieringsstrøm i Tyskland, jeg er i forskningsfinansieringsstrømmen. Det kan være meget godt, men det har også en ulempe. Lad mig give et eksempel: Vi en del af naturen, og alt kommer fra naturen. Så hvorfor

passer vi ikke på den? Hvorfor hjælper vi ikke folk til at forstå deres plads i universet? Charles Darwins store opdagelse var ikke evolution, hans store teori var: Fælles afstamning. Alt liv på jorden har én oprindelse, også mennesker. Det var den kætterske del. Du kan godt have Gud og evolution som en proces, men hvis alt har den samme oprindelse, så bliver Guds plads lidt mindre. Vi udstiller en "biodiversitetsvæg" med en glasplade foran, og hvis du står foran den, bliver du en del af muren, og du kan reflektere over dit sted i og syn på naturen.

Vi vil se i de næste to år, at fødevarepriserne, for eksempel, vil stige ganske kraftigt, og det vil ramme de fattige og de dårligt stillede uforholdsmæssigt globalt og måske også lokalt. Det skyldes alt sammen vores arrogance over for naturen, og vi har ikke gjort det godt nok i forhold til at tage verden med os på vores forståelse af, hvad bæredygtighed er, fordi vi fokuserer for meget på videnskab.

Inês Brandão: Kan du præcisere det, den idé om, at vi fokuserer for meget på videnskab?

Johannes Vogel: Oprindeligt blev de fire samlinger givet til Humboldt-universitetet som en forskningsinfrastruktur, og så byggede de op omkring det, og så blev samlingerne brugt med et væld af tilgange og perspektiver, og det fungerede godt. Så begyndte menneskeheden, også gennem det koloniale skub, at blive overvældet af verdens mangfoldighed. Europa er fattig på biodiversitet, verden er rig på biodiversitet. Portugiserne og Holland førte an, så Spanien, England, Frankrig, til sidst Tyskland og Danmark, alle sluttede sig til og fik et stykke af kagen. Så blev det tydeligt, at i de samlingsbaserede institutioner havde de brug for institutionaliseret videnskab, og så blev relevansen for andre mennesker mindre vigtig. De begyndte at fokusere på agtelse og anerkendelse i videnskabssystemet, ikke i det politiske system eller samfundet.

// VI VIL SE I DE NÆSTE TO ÅR, AT FØDEVAREPRISERNE, FOR EKSEMPEL, VIL STIGE GANSKE KRAFTIGT, OG DET VIL RAMME DE FATTIGE OG DE DÅRLIGT STILLEDE UFORHOLDSMÆSSIGT GLOBALT OG MÅSKE OGSÅ LOKALT. DET SKYLDES ALT SAMMEN VORES ARROGANCE OVER FOR NATUREN. //

Du har ret i, at kunstsiden er gået alt for meget over til at negligere en videnskabelig, stringent, reflekterende tilgang, og det går for meget på publikum, men den videnskabelige side er gået for langt i selvbetjente, videnskabelige mål for ekspertise og relevans. Når jeg ser på verdens og kulturinstitutionernes tilstand, er det måske på tide at reflektere og gøre det på ny.

Inês Brandão: Det, der virkelig har slået mig, er, at der er pædagogik inden for kunstmuseets perspektiv, der kan introduceres og bruges, fordi de er meget gode indgangsvinkler til en samling. Du kan helt sikkert bruge disse værktøjer, men de bør ikke være svaret, de bør ikke være et mål i sig selv. Det bør være begyndelsen på en udforskning, der kulminerer i erhvervelsen af en kritisk tænkningsmodel, der derefter kan udvikles ikke kun i den videnskabelige tilgang, men på mange områder af livet.

Hvordan fungerer din kommunikation med besøgende og fremme af den videnskabelige metode, denne kritiske tænkningsmodel?

Johannes Vogel: Vi ser ikke på fortiden, vi ser faktisk på fremtiden. Den tilgang, vi tager, er at blive mere åbne for flere perspektiver. Og sjovt nok er vores forskere faktisk meget ivrige efter at engagere sig i den proces. Det tog et stykke tid at hjælpe dem med den holdnings- og sindsændring. Men grundlæggende: Hvis du arbejder på et universitet, udfører du forskning og underviser, og hvis du arbejder på et naturhistorisk museum, eller på mit naturhistoriske museum, forsker du og engagerer dig i offentligheden. Det er dit job. Hvis du ikke ønsker at engagere dig med offentligheden, hvis du føler dig utilpas ved det, er det fint, men så er vi ikke den rigtige arbejdsgiver for dig.

Det har faktisk virkelig fungeret ekstremt godt. Så den fantastiske positive feedback, vi får, især fra unge voksne, fordi det er vores kernepublikum, de dialoger, vi har med dem om verdens fremtid, er virkelig bemyndigende for mit personale, men jeg synes også, det er meget bemyndigende for det publikum, vi engagerer os med. I stedet for at sige, at dette er en byrde for dit daglige arbejde, er det blevet en accelerator.

Vores tal i form af publikationer af højere kvalitet og ekstern konkurrencedygtig finansiering viser nøjagtigt, at de vokser med væksten i publikum og engagement og omvendt. Så det er ikke sådan, at man skal sige "jeg gør det ene eller det andet", men hvis vi gør begge dele, får man flere ressourcer til at gøre alt.

Inês Brandão: Så når man ryster det rundt, indser man, at der er en multiplikationseffekt. Det handler ikke længere om at se publikum som en fjende, der vil skyde dit arbejde ned, men som folk, der vil stille ægte spørgsmål og faktisk vil føre dig til nyere forskningsområder?

> // KUNSTSIDEN ER GÅET ALT FOR MEGET OVER TIL AT NEGLIGERE EN VIDENSKABELIG, STRINGENT, REFLEKTERENDE TILGANG, OG DET GÅR FOR MEGET PÅ PUBLIKUM, MEN DEN VIDENSKABELIGE SIDE ER GÅET FOR LANGT I SELVBETJENTE, VIDENSKABELIGE MÅL FOR EKSPERTISE OG RELEVANS. //

Mika Baumeister

// FRIDAYS FOR FUTURE, DERES KRAV TIL TYSKE POLITIKERE ER FLERE GANGE BLEVET LEVERET FRA VORES MUSEUM. //

Johannes Vogel: Som på mange andre museer er vores tekniske personale højt kvalificeret, og de elsker bare, med lidt hjælp og opmuntring og undervisning, at engagere sig med publikum. De falder alle bare over sig selv for at engagere sig med et større publikum, og det er så autentisk. Det er ikke mig med professortitel og slips og kittel. Det er nogen som dig, og de taler dit sprog, de besvarer dine spørgsmål. Hvilken bedre måde at skabe forbindelse til verden end det?

> VI IKKE SER PÅ FORTIDEN, VI SER FAKTISK PÅ FREMTIDEN. DEN TILGANG, VI TAGER, ER AT BLIVE MERE ÅBNE FOR FLERE PERSPEKTIVER.

Inês Brandão: Har du oprettet et specifikt træningsprogram for at give færdigheder til personalet, der er højt kvalificeret på et område, men ikke nødvendigvis uddannet i at kommunikere verbalt og mundtligt med et mangfoldigt publikum?

Johannes Vogel: Vi giver noget støtte og træning. Vi er nu begyndt at professionalisere, at det hedder *Berlin School of Public Engagement at Open Science*. Her arbejder vi med en teori om dialog og praksis. Jeg tror, det bliver en meget interessant inkubator for dette felt.

Det er også fra toppen, der gives tilladelse til at lege. Og jeg har ikke været i en eneste organisation, hvor der ikke er et fantastisk talent for at engagere sig med forskellige målgrupper. Giver vi dem lov til at lege? Giver vi dem lov til at gøre det på den måde, de gerne vil, og som de føler sig trygge ved? Eller fortæller vi dem ”her er dit manus, her er dit rum”. Kvæler vi innovation og engagement, eller har vi selvtillid til at udforske vores medarbejderes styrke?

Inês Brandão: Du rammer et meget vigtigt spørgsmål, som er kvaliteten af lederskab og ledelsens evne til at have vision og være sikker nok til at tillade fiasko og til at tillade usikkerhed. Forventningen er, at resultaterne kun kan være fremragende, og alt andet end fremragende er en fiasko. Så vil ingen engagere sig, og ingen vil eksperimentere.

Hvordan vil du opmuntre museerne og humaniora til at omfavne den videnskabelige ånd af eksperimenter og fiasko?

Johannes Vogel: Forskere er også meget ofte bange for fiasko. Jeg har fået masser af formel uddannelse. Jeg har også lavet en masse personlige fejl, og det er jeg virkelig vokset af. I sidste ende gjorde det mig faktisk i stand til at udføre det job, jeg har nu, at have selvtillid, at håndtere fejl, fristelser og så videre. Hvis du ikke vil fejle, vil du ikke lære.

Inês Brandão: Jeg tror, at det i virkeligheden er et handicap for især kulturinstitutioner, der er direkte afhængige af politisk magt, og som har politisk tilsyn. Da jeg arbejdede på en institution, så jeg museet som en lille fisk i en kæde af politiske forhandlinger, og ofte er den konservative programmering, der kommer ud af det museum, det, der er blevet forhandlet i årevis med tilsynsmyndigheden med en anden dagsorden. Det føler jeg nogle gange, at der mangler i diskursen omkring museer, omkring aktivistiske medier og omkring, hvordan museer engagerer sig i sociale problemer i dag.

Johannes Vogel: Det, vi allerede har gjort, er, at Tysklands ungdom, *Fridays for Future*, deres demonstrationer sluttede altid omkring 200 meter væk fra museet. Da de startede, tog jeg til demonstrationerne for at finde ud af, hvordan de unge mennesker faktisk tænker. Jeg blev helt overvældet af dybden af videnskabelig viden og en sult efter mere. Jeg har talt med fem, seks, syv grupper og altid det samme: ''Vi vil gerne vide mere om videnskab - vi vil tale videnskab.'' Så gik jeg ind på museet, hvor vi har et eksperimenterende offentligt engagementsrum, og jeg gik direkte hen til lederen af det og sagde ”Jeg har brug for at tale med dig om en idé”, og hun sagde: ”Jeg har brug for at tale med dig om en idé”. Fra det øjeblik besluttede vi, at fremover ville dørene være åbne efter demonstrationerne. Vi ville bruge det bedste af det bedste fra tysk videnskab om eftermiddagen inde på museet for at tale med dem på det niveau. Og det blev vi ved med, indtil Corona stoppede os.

Så *Fridays for Future*, deres krav til tyske politikere er flere gange blevet leveret fra vores museum. Vi er blevet deres sted, hvor de føler sig godt tilpas. De havde brug for et sted til deres møder, hvor de kunne føle sig trygge, så de spurgte os, om de kunne komme efter lukketid for at bruge et af vores rum. De ønskede at mødes ansigt til ansigt med tyske politiske ledere. Vi tjente ingen penge på det, men vi har lært meget om, hvordan man er relevant for vigtige målgrupper. Du behøver ikke en udstilling til det, alt hvad du behøver er at være i hjerterne og i sindet hos det publikum, du tjener.

> KVÆLER VI INNOVATION OG ENGAGEMENT, ELLER HAR VI SELVTILLID TIL AT UDFORSKE VORES MEDARBEJDERES STYRKE?

Inês Brandão: Spørgsmålet om magtdeling er noget, der diskuteres frem og tilbage. Jeg ved ikke, om du er bekendt med Porto Santo-charteret? Det er det charter, der netop udkom for en måned siden efter en konference på øen Madeira, der har en lang række specifikke foranstaltninger på forskellige niveauer, som museer, regeringer,

lokale myndigheder og folk selv kan tage til sig for at fremme idéen om, at museer ud over indsamling, fortolkning, programmering og uddannelse også har en social rolle i at give os et rum, et sikkert rum, til aktuelle debatter i samfundet.

Jeg har ikke rigtig taget idéen om det aktivistiske museum til mig, da jeg oplever, at aktivisme er et fuldtidsjob, og jeg mener, at museets kerneforretning er studiesamlinger, bevaring, uddannelse og så videre. I din programmering bliver det et rum, hvor aktivister kan komme ind på en sikker platform, med et vist institutionelt segl, og kan sige, hvad de gerne vil sige.

Johannes Vogel: Ville vi så villigt åbne vores museum for aktivisme, for eksempel med antisemitter? Nej. *Fridays for Future* gjorde det ret nemt for os, fordi deres vigtigste drivkraft, deres primære appel, hvis du lytter til Gretta Thunberg, er: ''Lyt til videnskaben''. Derfor ville jeg ikke betragte dem som aktivister, der kommer ind på mit museum, jeg vil betragte dem som bekymrede borgere, der ønsker at have et demokratisk vidensamfund, et videnskabsbaseret samfund. Det er netop den rolle, jeg som videnskabsmuseum egentlig burde støtte, så det var et *match made in heaven*. De hører hjemme på det naturhistoriske museum, og det naturhistoriske museum hører hjemme i deres fantasi.

Johannes Vogel er generaldirektør for Museum für Naturkunde I Berlin og professor i biodiversitet og offentlige videnskaber ved Humboldt-Universität i Berlin. Han er formand for European Science Association. Han er rådgiver for Europa-Kommissionen og den tyske forbundsregering. Han har en ph.d. i genetik fra University of Cambridge.

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

50 ÅR MED BRONX MUSEUM OF THE ARTS

Klaudio Rodriguez
Direktør
BRONX MUSEUM OF THE ARTS, NEW YORK
Interviewet af Piotr Fyrich, Connecting Audiences Polen

Bronx Museum of the Arts er det eneste museum for moderne kunst i The Bronx, og et af de eneste museer i New York City, der tilbyder gratis adgang. Museet blev grundlagt i 1971 for at bringe kultur til kvarteret, som på det tidspunkt ikke havde mange kulturelle tilbud. Direktør Klaudio Rodriquez ser det som et lokalt, nationalt og internationalt museum, der forsøger at udvide sig uden at glemme, at hovedmålet er The Bronx.

Argenis Apolinario, AIM, Gina Goico

Piotr Firych: Hvad har ændret sig i verden - eller i det mindste i New York - takket være Bronx Museum og dets aktiviteter gennem jeres 50 år?

Klaudio Rodriguez: Wow, det er stort spørgsmål! Vi taler om et halvt århundrede. Hvor skal jeg begynde? Det har haft en enorm indflydelse! Det er klart, at vi bragte kultur og kunst til et område, der sultede efter det, for The Bronx er blevet marginaliseret på mange måder. Måske kender du dokumentarfilmen 'The Bronx is Burning'? I 1970'erne blev The Bronx bogstaveligt talt sat i brand, der var forfærdelig fattigdom og et reelt behov for kultur og uddannelse, som Bronx Museum leverede.

> // DER HERSKER DENNE HER IDÉ OM, AT MUSEER IKKE ER NOGET FOR OS, MEN VORES ARBEJDE HANDLER OM AT NEDBRYDE BARRIERER. VI GØR PÅ EN MÅDE OP MED IDÉEN OM ELFENBENSTÅRNET, SOM MUSEET ER, OG STARTER I STEDET MED LOKALSAMFUNDET. //

For det andet havde det en meget stor indflydelse på kunstsamfundet. I år fejrer vi 40-års jubilæum for vores Artists in the Marketing program (AIM), et af de første programmer i USA, der giver professionel udvikling og træning til kunstnere. Det er noget, som museet har været førende inden for i mange år. Vi har haft over 2.000 alumner gennem programmet, og det fortsætter den dag i dag.

Endelig har vi også haft en international indflydelse. For eksempel har vi præsenteret vores arbejde på Venedig Biennalen. For et lille museum har det en bred rækkevidde og et meget større fodaftryk end den faktiske, fysiske skala.

Piotr Firych: Er The Bronx et oplagt sted for en kunstnerisk institution - især af din slags - som beskæftiger sig med samtidskunst?

Klaudio Rodriguez: Absolut. En af de vigtige ting ved museet er den rolle, vi spiller på områder som racisme og social retfærdighed. Det har været noget, der ligger os på sinde her i USA. The Bronx er et af de mest etnisk, økonomisk og socialt mangfoldige steder i USA, der er en stor repræsentation af latino, afroamerikanske og caribiske samfund. Vi ønsker at nå ud til det publikum med kunst og kultur og bringe den internationale kunstdialog ud til dem. Vi deltager i samtalen med det arbejde, vi laver, og den type dialog, vi har, vi tager initiativ til at fokusere på de forskellige grupper og deres arv, og vi repræsenterer vores samfund gennem vores udstillinger, uddannelsesprogrammer, samling og så videre. Museet som helhed er en meget mangfoldig institution. Det passer godt ind i det samfund, det er i.

Piotr Firych: Hvorfor er du så fokuseret på community building og brugerinddragelse?

Klaudio Rodriguez: Det var en af grundene til, at jeg overhovedet kom til Bronx Museum, og en af grundene til, at dette job interesserede mig. Der hersker denne her idé om, at museer ikke er noget for os, men vores arbejde handler om at nedbryde barrierer. Vi gør på en måde op med idéen om elfenbenstårnet, som museet er, og starter i stedet med lokalsamfundet. Traditionelt er museer ikke gode til at tale direkte til farvede mennesker. Hvad betyder det for dem at være museumsborger? Hvad betyder det for dem at komme ind i museumsrum, når de ikke føler sig velkomne?

Som sagt er The Bronx et område med høj fattigdom og meget etnisk mangfoldighed. De mennesker, der bor her, ser ikke nødvendigvis en kulturinstitution som et sted for dem. Mit job er at sørge for, at de forstår, at dette faktisk er et sted, der bygget til dem. Jeg kan godt lide at tænke om museet, at vi selvfølgelig er et museum for samtidskunst, men vi er også et medborgerhus. Ikke i traditionel forstand, men det er et center, hvor samfundet kan forbindes. Vi er forankret i vores samfund ikke kun som et kulturelt rum, men også et sted for uddannelse, politisk organisering, diskurs osv. Jeg spekulerer på, hvordan andre lokalsamfund ville se ud, hvis alle vores kulturinstitutioner fungerede på denne måde.

// VI BRUGER KUNSTEN TIL AT FORTÆLLE EN ANDEN HISTORIE OG FÅ ADGANG TIL FORSKELLIGE FÆLLESSKABER. //

Piotr Firych: Jeg kan forestille mig, at masser af mennesker ville reagere på det, du lige har sagt, med spørgsmål som 'Men hvad med kunsten, skal det ikke altid være på førstepladsen?' eller 'Skal vi ikke bekymre os mere om kvaliteten end om andre ting?'

Klaudio Rodriguez: Dem vil jeg med glæde svare på, for kunsten er i sidste ende drivkraften bag det, vi gør. At bringe store kunstnere og store udstillinger til the Bronx gør den slags dialoger mulige. Vi bruger kunsten til at fortælle en anden historie og få adgang til forskellige fællesskaber. Hvis du har succes med det, du laver, har du mulighed for at have det, jeg kalder flere indgangsvinkler. Du taler med et lokalsamfund, men du taler også med en større international kunstverden. Med andre ord, hvis vi har en udstilling, der kun taler til kunsthistorikere, har vi mistet en del af vores publikum, og en stor del af vores mission går tabt.

OO MÅSKE ER DET BARE MIG, DER HAR ROSENFARVEDE BRILLER PÅ, MEN JEG TROR, AT DET FAKTUM, AT MUSEER ER ET AF DE FÅ STEDER, DER ER ÅBNE NU I NEW YORK CITY, SIGER MEGET OM BEHOVET FOR KULTURINSTITUTIONERNE OG DERES BETYDNING FOR MENNESKERS TRIVSEL. *OO*

Roy Rafael (Unsplash)

Jeg kan altid godt lide at tilgå vores arbejde ved at tænke på de forskellige målgrupper. Hvordan gør vi en udstilling vigtig eller tilgængelig for et ungt og et gammelt menneske, en person, der er velbevandret i kunst og en person, der måske har sat sine ben på museet for første gang? Hvordan fortæller vi historier på en meningsfuld måde, der forbinder forskellige mennesker, så hver gang de kommer ind, tager de noget med sig? En lille ting, vi gør, er at sørge for, at alle vores tekster på museet er tosprogede, fordi en stor del af vores befolkning er spansktalende af latinamerikansk oprindelse. Så absolut kunsten først og fremmest, fordi det er det, der driver samtalen. Uden god kunst og udstillinger ville alt andet ikke være muligt.

Piotr Firych: Hvad kendetegner en god kulturel leder i USA?

Klaudio Rodriguez: Taget i betragtning hvad der er sket i USA siden sidste år, ville jeg måske have svaret på en anden måde før. Jeg tror, at pandemien lærte os, at det at være beslutsom og klar i din retning er det, der tæller. Selvfølgelig er der alle mulige spørgsmål som bestyrelsesledelse, fundraising og alle de andre aspekter ved at drive en organisation, men jeg tror, at ledelsen starter med personalet. For mig er en af de vigtige ting at engagere mine medarbejdere og give dem mulighed for at tage ejerskab over noget af det arbejde, vi udfører. Nøglen er at styrke personalet, værdsætte deres mangfoldighed, fremme lighed og skabe et inklusivt miljø. Jeg tror, at ved at skabe denne type miljø tillader du samarbejde på tværs af afdelinger. Denne form for lederskab skaber en mere holistisk og fremsynet institution.

Piotr Firych: Lad os tale om partnerskaber. Hvordan styrker de museumsaktiviteterne?

Klaudio Rodriguez: Jeg tror, at de vigtigste partnerskaber er dem, som museet har med skolerne gennem vores uddannelsesprogrammer. Dem har vi flere af. Skoler er vigtige, fordi de er konsekvente partnere. Vi har arbejdet med nogle af dem i 20 år. Det er værdifuldt for eleverne, især når kunsten forsvinder fra offentlige skoler i USA. Vi leverer faktisk en service til disse skoler, der mangler. Vi har et partnerskab med en offentlig skole i nærheden af museet, hvor vi arbejder med hele klassen gennem de residencyprogrammer. Vi har en underviser, der arbejder inde på skolen sammen med eleverne, vi introducerer dem til museets kultur, de ser på og udforsker udstillingerne, vi taler om den kunstneriske proces, og de til-

// HVORDAN FORTÆLLER VI HISTORIER PÅ EN MENINGSFULD MÅDE, DER FORBINDER FORSKELLIGE MENNESKER, SÅ HVER GANG DE KOMMER IND, TAGER DE NOGET MED SIG? //

bringer 2 hele dage på museet. Vi har også et andet partnerskab med NYC Department of Education, der hedder CASA - Cultural After School Adventures. Det er et program for 5. klassetrin. Det er blot små eksempler på, hvad vi gør på det område.

Piotr Firych: Ifølge Center for an Urban Future havde New York City i 2005 mere end 2.000 kunst- og kulturorganisationer og over 500 kunstgallerier. Disse tal steg med 54% i løbet af det følgende årti. I ser ud til at være mast ind som sardiner. Hvordan ser du det kulturelle økosystem?

Klaudio Rodriguez: Jeg synes, det er et meget sundt økosystem. Det er bestemt udfordrende til tider, men jeg synes, at de fleste museer er meget samarbejdsvillige. Jeg synes, vi alle udfylder en meget specifik niche på nogle måder. Det er klart, at vi ikke er The MET [The Metropolitan Museum of Art], men hvert museum har sin egen plads, som det udfylder, og jeg oplever ikke, at der er en konkurrence på den måde. Men når man taler om kultur, er det selvfølgelig ikke kun museer, der er mange tilbud i byen. Du kan tage til en ny ting hver dag og aldrig se det samme to gange. Det er det, der gør New York City fantastisk. Og den konkurrence, der er der, kan kun drive kvaliteten af den lokale kunst.

> // NØGLEN ER AT STYRKE PERSONALET, VÆRDSÆTTE DERES MANGFOLDIGHED, FREMME LIGHED OG SKABE ET INKLUSIVT MILJØ. //

Piotr Firych: Har noget ændret sig de sidste år i forhold til det?

Klaudio Rodriguez: Det er interessant, fordi mange museer under pandemien faktisk fandt sammen i partnerskaber. Da alting lukkede ned, fik vi ikke ret mange klare anvisninger fra myndighederne, vi vidste ikke, hvordan vi skulle genåbne sikkert, eller hvad vi skulle gøre. Så vi holdt ugentlige møder for at diskutere akutte spørgsmål, og de fleste af de store kulturinstitutioner i New York deltog. Vi blev meget samarbejdsvillige. Det er ikke noget, der ikke eksisterede før, men nu er det meget konkret.

Piotr Firych: Hvordan opnår I så stor succes med finansiel stabilitet? I 2012 besluttede I jo at åbne helt op og stoppede med at tage betaling fra de besøgende. Jeg kan kun forestille mig, at det i høj grad påvirkede jeres økonomiske situation?

Klaudio Rodriguez: Det er nok vores største udfordring. Vi får finansiering fra grundlæggende tilskud, kommunen, enkeltpersoner og virksomheder. Vi forsøger altid at finde finansiering til vores organisation. Det er interessant, for det er noget, der på nogle måder hjalp os under pandemien. Mange museer mistede indtægter ved døren, de mistede deres billetkontor, og det var et stort tab for store

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

institutioner som MET eller MoMA, men vi led faktisk ikke, da vi ikke havde den indtægtskilde i forvejen. Det var øjenåbnende på nogle måder. Beslutningen var meget strategisk, da den fulgte vores etos om at nedbryde barrierer og give folk adgang til museet. Der var en fond, der støttede den gratis adgang i de første par år, og i de følgende år blev det et vigtigt narrativ i forhold til at søge finansiering. Der er mange virksomheder, der gerne vil tilslutte sig fortællingen om, at man tillader tilgængelighed, som ellers ikke ville være alle mennesker forundt.

// BESLUTNINGEN VAR MEGET STRATEGISK, DA DEN FULGTE VORES ETOS OM AT NEDBRYDE BARRIERER OG GIVE FOLK ADGANG TIL MUSEET. //

Piotr Firych: Hvordan ser du kultursektoren i USA's tilstand efter pandemien? Er du ikke helt modløs?

Klaudio Rodriguez: Nej, faktisk er jeg optimistisk. Måske er det bare mig, der har rosenfarvede briller på, men jeg tror, at det faktum, at museer er et af de få steder, der er åbne nu i New York City, siger meget om behovet for kulturinstitutionerne og deres betydning for menneskers trivsel. Jeg tror, at der vil komme en genopblussen af interessen for den kulturelle verden. Gennem pandemien forstod mange mennesker den vigtige rolle, som institutioner som vores spiller i samfundet. /

Klaudio Rodriguez sluttede sig til museet i september 2017 efter at have fungeret som kurator på Patricia & Phillip Frost Art Museum ved Florida International University (FIU) i Miami, Florida. Rodriguez er fra Nicaragua og voksede op i Miami og er uddannet fra New World School of the Arts (BFA) og FIU (BA og MA, Kunsthistorie og Latinamerikanske Studier).

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

SYNERGI I SVÆRE TIDER: NETVÆRKET AF ANSVARLIGE FESTIVALER

Gosia Kawka

Maciej Piotrowski
Facebook
Twitter

Året 2020 medbragte nogle spændende muligheder, men også mange udfordringer for festivalarrangører. Det skulle vise sig at blive helt anderledes, end hvad vi ville have forventet. Præsidenten for den polske kulturorganisation *Folkowisko*, Maciej Piotrowski, fortæller her om de begivenheder, der midt i pandemien førte til oprettelsen af Netværket af Ansvarlige Festivaler og deler gode råd til lignende netværk.

Det første årti af det enogtyvende århundrede tillod en stabil udvikling af kulturinstitutioner. Mange har besluttet at organisere festivaler som flagskibsbegivenheder på deres årlige helligdage og dermed have mulighed for at vise deres succeser, mobilisere frivillige og sympatisører eller blot for at tilbyde noget sjovt til samfundet.

Netværket af ansvarlige festivaler

I begyndelsen af 2020 oprettede vi Netværk af Ansvarlige Festivaler (Sieci Odpowiedzialnych Festiwali) og samledes i en gruppe af arrangører ud fra nogle specifikke kriterier. De fleste af de institutioner, der blev en del af vores gruppe, var tæt på temaer som natur, folklore, etnisk musik, og respekt for miljøet. Selvfølgelig greb hver festival disse begreber forskelligt an, men de delte alle de samme værdier. Efter flere års aktivitet er de alle begyndt at stå over for stadig større og mere komplekse problemer, hovedsagelig relateret til en voksende følsomhed over for klimaændringer. Nogle udfordringer var i øvrigt relateret til udvikling af events på særlige steder, langt fra store bycentre og ikke så besøgt af turister. Vores begivenheder begyndte at udvide sig og interagere mere og mere med miljøet, menneskeligt og naturligt, og vi ønskede, at dette skulle ske på en ansvarlig måde.

Det var det, vi sagde til os selv under et uformelt møde backstage på en af vores festivaler, da vi sammen begyndte at diskutere de problemer, der opstod, såsom: affaldsindsamling, vandforbrug, overfyldte parkeringspladser, ufremkommelige veje. Vi talte også om muligheder: Hvad lokalsamfundet eller vores "naboer" ville vinde ved at fremme ansvarlig adfærd over for miljøet i store grupper af mennesker. Det var december 2019, og allerede i februar 2020 samledes omkring 12 arrangører, der var interesserede i at gå ansvarligt til værks.

En leder? Ikke nødvendigvis

Den hurtige organisering af det første officielle møde blev ikke kun suppleret af et ønske om at netværke og et presserende behov for at imødegå fælles udfordringer sammen, men også af gode intentioner hos nogle af de mennesker, der besluttede at deltage i det. Herfra kommer det første råd til dem, der ønsker at opbygge lignende grupper: Det er min erfaring, at disse forbund ikke nødvendigvis skal have en enkelt leder – nogle gange kan en sådan ledelse være farlig, fordi den er for dominerende – men der er brug for flere ledende skikkelser, der kan begynde at flytte tingene. Det giver heller ingen mening at blive fornærmet, hvis nogen leder gruppen, mens andre holder sig lidt i baggrunden; denne form for asymmetri i roller kan være sund, fordi den sikrer udvikling og udvider mulighederne for samarbejde.

// VORES BEGIVENHEDER BEGYNDTE AT UDVIDE SIG OG INTERAGERE MERE OG MERE MED MILJØET, MENNESKELIGT OG NATURLIGT, OG VI ØNSKEDE, AT DETTE SKULLE SKE PÅ EN ANSVARLIG MÅDE. //

Kodekset for ansvarlige festivaler

Mit andet råd er ikke at tro på den magiske sætning om, at "på en eller anden måde vil det blive gjort", når det kommer til mægling og kommunikation. Til mødet, der skulle definere netværkets mission og vision, hyrede vi en professionel facilitator. Dette gjorde det muligt for os at fuldføre målet på en weekend uden at skulle diskutere i flere timer med polariserende samtaler, og vi kom ud af det med en følelse af at være blevet hørt og med et konkret resultat. Vores var *Code of Responsible Festivals*. I dette dokument har vi præciseret, hvem vi er, defineret os selv som "arrangører af festivaler og begivenheder, der går op i at opbygge og fremme ansvarlige relationer med miljøet, med festivalsamfundet og med naboer" og også at "vores mål er at tilskynde til respekt for naturen og andre mennesker". Vi opsummerede også vores opgaver: "Vi er forpligtet til at etablere de bedst mulige relationer til vores naboer. Vi opbygger gensidig respekt, tolerance og en følelse af fællesskab; vores prioritet er at samarbejde med lokalsamfundet. Vi fremmer lokal kultur." Vi har opdelt vores kode i tre dele, der vedrører: relationer til naboer, omsorg for det naturlige miljø, forhold til deltagere og med andre festivaler.

Pandemi betyder ændringer

Vi forlod grænsebyen Gorajec, hvor vi havde mødtes. Vi havde nye handlingsplaner: Udvikling af infrastruktur, der kunne lette opfyldelsen af vores ansvar, nye investeringer, inddragelse af naboer, deltagere og kolleger i forhold til vores prioriteter. Men så skete der noget, som vi ikke havde forventet, noget der ødelagde de bedste planer for næsten alle indbyggere på planeten. Pandemien har påvirket hele den sociale sfære, og naturligvis kulturelle aktiviteter. Vores planer var svære at gennemføre, og vi var nødt til at gentænke og omorganisere dem fra bunden. I en sådan finansiel situation, med betydelige budgetnedskæringer ved de fleste begivenheder, havde vi ikke råd til nye investeringer. Brugen af engangshygiejneudstyr, såsom masker og desinfektionsmidler, har medført nye problemer med hensyn til mængden af affald. Vi har, som mange andre, besluttet at bruge nettet så meget som muligt.

// PANDEMIEN HAR PÅVIRKET HELE DEN SOCIALE SFÆRE, OG NATURLIGVIS KULTURELLE AKTIVITETER. VORES PLANER VAR SVÆRE AT GENNEMFØRE, OG VI VAR NØDT TIL AT GENTÆNKE OG OMORGANISERE DEM FRA BUNDEN. //

Kontrolleret kaos

Først og fremmest besluttede vi at kontrollere kaoset af information sammen. Vi brugte vores forbund, som skulle guide vores festivaler mod forandring, som en platform for udveksling af information om krisen, der kom uden varsel. "De fleste af scenarierne for udvikling af situationen blev diskuteret internt i netværket, hvor vi bestemte, hvem der ville løse problemerne og hvordan i forbindelse med begrænsningen af deltagere i festivaler, bar- og cateringtjenester samt brugerinddragelse" - siger

Gosia Kawka

// SAMARBEJDE MELLEM NETVÆRK ER VIGTIGT, SELV NÅR DE VIGTIGSTE MÅL IKKE KAN GENNEMFØRES I PRAKSIS. DET ER ALTID VIGTIGT AT HOLDE KONTAKTEN OG VÆRE TIL HJÆLP, SELV SYMBOLSK. //

Maciej Lubaś, arrangør af festivalen *Sounds of the Roots* (Dźwięki z Korzenia). Disse drøftelser fandt sted under interne videokonferencer og i en lukket Facebook-gruppe.

> VI BRUGTE VORES FORBUND, SOM SKULLE GUIDE VORES FESTIVALER MOD FORANDRING, SOM EN PLATFORM FOR UDVEKSLING AF INFORMATION OM KRISEN, DER KOM UDEN VARSEL.

Værd at dele

For det andet besluttede vi at dele vores viden om live udendørsarrangementer med andre mennesker i sektoren og henvende os til alle interesserede kulturinstitutioner. Organisationer, der allerede havde afholdt begivenheder, delte deres oplevelse med dem, der forberedte sig på at organisere deres. Vi diskuterede meget konkrete og specifikke emner, såsom organiseringen af eventområdet, samt mere "bløde" spørgsmål, såsom forholdet til vores gæster. Takket være det faktum, at vores netværk har samlet bevidste ledere, behøvede vi ikke at gå ud og finde disse færdigheder andre steder. Uden en allerede eksisterende organisation ville det helt sikkert have været vanskeligere. Alle delte deres viden, selvom vi ikke kunne dele udstyret, sådan som vi havde planlagt. Vi har fremmet ansvarlig adfærd blandt vores publikum. Denne gang handlede det ikke om affald eller støj, men snarere om respekt for andre og deres følsomhed over for sundhed og personlige værnemidler.

Kontakt, først og fremmest

Endelig støttede vi hinanden i at handle ansvarligt selv i ekstremt hårde tider. "Vi forstod, at ansvaret ligger i at træffe svære beslutninger," tilføjer Maciej Lubaś, der i 2020 måtte aflyse den begivenhed, han ellers arrangerer hvert år. At være en del af netværket hjalp ham med at træffe den endelige beslutning, ikke kun takket være den fælles vidensbank, men også takket være følelsesmæssig støtte og følelsen af ikke at være alene i en så uventet situation. Dette er en anden af de konklusioner, som jeg gerne vil dele: Samarbejde mellem netværk er vigtigt, selv når de vigtigste mål ikke kan gennemføres i praksis. Det er altid vigtigt at holde kontakten og være til hjælp, selv symbolsk. I en vanskelig situation er det nødvendigt at være elastisk: I vores tilfælde har vi ikke afbrudt kontakten under pandemien, men vi har besluttet at rette vores energi mod et andet mål. Takket være dette fortsætter netværket med at være i stand til at arbejde i den retning, vi har sat os fra begyndelsen, og forsikre deltagerne om, at de, når tiden er til det, vil have et sted at vende tilbage til.

Maciej Piotrowski er en kulturel animator, oversætter af ukrainsk litteratur, formand for foreningen Stowarzyszenia Folkowisko og medstifter af Network of Responsible Festivals. Til mødet, der skulle definere netværkets mission og vision, hyrede vi en professionel facilitator. Dette gjorde det muligt for os at fuldføre målet på en weekend uden at skulle diskutere i flere timer med polariserende samtaler, og vi kom ud af det med en følelse af at være blevet hørt og med et konkret resultat.

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

BORGERLABORATORIER OG OFFENTLIG POLITIK

Medialab Prado Creative Commons Attribution-Share Alike 4.0

Med udgangspunkt i idéer og eksempler, der repræsenterer menneskers medfødte tendens til at samarbejde, foreslås i denne artikel borgerlaboratorier som en institutionel model for offentlige, åbne og demokratiske eksperimenter. Udbredelsen af sådanne netværk kan danne grundlag for nye offentlige politikker. Borgerlaboratorierne er baseret på en idé, der har stor relevans i disse dage, nemlig indbyrdes afhængighed mellem levende væsener og mellem forskellige former for viden.

Marcos García
Direktør
MEDIELAB PRADO, SPANIEN

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

Borgerlaboratorier repræsenterer en model på en slags offentlig institution, der tilbyder mennesker, der ikke kender hinanden, mødesteder, hvor de kan eksperimentere og samarbejde om projekter, der søger at forbedre livet i deres lokalsamfund. De eksperimentelle initiativer, der udføres i et borgerlaboratorium, kan være alt lige fra open source-proteser, til redigering af artikler på Wikipedia, design af værktøjer, sjov i parken, visualisering af data om spisevaner og deres konsekvenser, oversættelse af bøger, til et biologilaboratorium. Den måde, laboratorierne fungerer på, gør det muligt for mennesker, der ikke kender hinanden, og som kommer fra forskellige verdener, at samarbejde om udviklingen af et utal af forskellige idéer.

I vores tilfælde i Medialab Prado, som er et borgerlaboratorium i Madrid, åbner vi først tematiske indkaldelser for at modtage forslag om emner såsom fx: mobilitet, mad, magi og teknologi, byen som database eller design og konstruktion af legetøj. Når otte til ti projekter er blevet udvalgt, offentliggør vi en indkaldelse, der er åben for alle, der ønsker at samarbejde. Alle deltagere, nogle gange er der mere end et hundrede, samles så på samme sted og deltager i laboratorier for at samskabe prototyper. Laboratorierne er tilknyttet hvert enkelt projekt. Afhængigt af typen har laboratorieworkshoppene forskellig varighed: To uger, hvis deltagerne kommer fra forskellige lande, eller over flere weekender, hvis de er rettet mod lokalbefolkningen eller stabile arbejdsgrupper til langsigtede projekter.

// MÅLET ER AT BYGGE EN PROTOTYPE, EN MODEL, MEN DER ER IKKE NOGET INSTITUTIONELT PRES FOR AT OPNÅ ET BESTEMT RESULTAT. //

Selvom laboratorierne følges op af et team af mentorer, tekniske assistenter og mæglere, skal hver gruppe, der består af idéens promotor og de samarbejdspartnere, der gerne vil være med til at realisere den, organisere og beslutte, hvordan man strukturerer det oprindelige forslag. Målet er at bygge en prototype, en model, men der er ikke noget institutionelt pres for at opnå et bestemt resultat. Vi kræver kun, at testprocessen dokumenteres. Nøglen er, at det at gøre noget sammen simpelthen indebærer at lære at samarbejde, og at det i udviklingen af projekter er vigtigt at vise samarbejdsevner, der omfatter lytning, empati, evnen til at formidle en idé, vide hvordan man byder velkommen eller afviser en andens idé og anerkender hver enkelt bidrag. Hver model indebærer derfor prototypen på et nyt fællesskab af praksis og læring. Ud over det samarbejde, der findes i hvert team, hjælper det faktum, at alle grupper er på samme sted, med at opbygge et livligt miljø, hvor generøsiteten heldigvis er

smitsom. Målet med borgerlaboratorierne er at have en fast plads i byen, en institution, hvor man kan mødes for at udføre projekter, der forbedrer det kollektive liv og skaber fællesskab.

For at sikre en mangfoldighed af deltagere er det ikke nok at udsende *open calls*; det er vigtigt at fremme gæstfrihed som en nødvendig betingelse for, at alle kan føle sig inviteret til at være en del af et arbejdsteam. Disse former for gæstfrihed - eller kulturel mægling - skal derfor være i stand til at forstå forskellige former for inddragelse: Fra svage eller sporadiske til større intensitet og varighed for dem, der har tid og lyst til at gøre det. Det er en opfordring til samarbejde, der ligner det, der sker i tilfælde af en katastrofe, og som viser ønsket om at bidrage med vores viden og efter bedste evne til samfundsprojekter.

Offentlige politikker

Som Lorena Ruiz påpeger: ”Den sociale og sundhedsmæssige krise forårsaget af udbruddet af Covid-19 har synliggjort, hvad der længe har været fremhævet af økofeminismen: Intet liv opretholder sig selv, indbyrdes afhængighed definerer os - vi er afhængige af andre mennesker, men også af den materielle verden og af naturen. Som levende væsener er vi præget af sårbarhed, ikke forstået som svaghed, men at vi har brug for hinanden, som det, der giver os mulighed for at have bånd, samarbejde og støtte hinanden”. Hvis vi havde potentialet til at skabe netværk til at handle kollektivt, ville borgerlaboratorier være offentlige institutioner, hvor vi kunne udvikle denne kapacitet. Hvad ville det ikke blive til med hensyn til den offentlige orden?

I de sidste ti år har jeg bistået og deltaget i tilrettelæggelsen af flere møder og arrangementer, der havde til formål at fremme samarbejdet mellem laboratorier og initiativer inden for byinnovation. Disse møder har tjent til at aktivere et utal af projekter og forbindelser mellem deltagerne, men man har ikke prioriteret at skabe en formel struktur, der formår at forbedre, kanalisere og give kontinuitet til bredere samarbejder. Sandsynligvis er den hastighed, hvormed initiativer er blevet lanceret i så mange lande under nedlukningen i 2020, relateret til de møder og netværk, der er oprettet i de senere år. Hvordan kunne disse spirende netværk materialisere sig i offentlige politikker?

> // NØGLEN ER, AT DET AT GØRE NOGET SAMMEN SIMPELTHEN INDEBÆRER AT LÆRE AT SAMARBEJDE, OG AT DET I UDVIKLINGEN AF PROJEKTER ER VIGTIGT AT VISE SAMARBEJDSEVNER, DER OMFATTER LYTNING, EMPATI, EVNEN TIL AT FORMIDLE EN IDÉ, VIDE, HVORDAN MAN BYDER VELKOMMEN ELLER AFVISER EN ANDENS IDÉ OG ANERKENDER HVER ENKELT BIDRAG. //

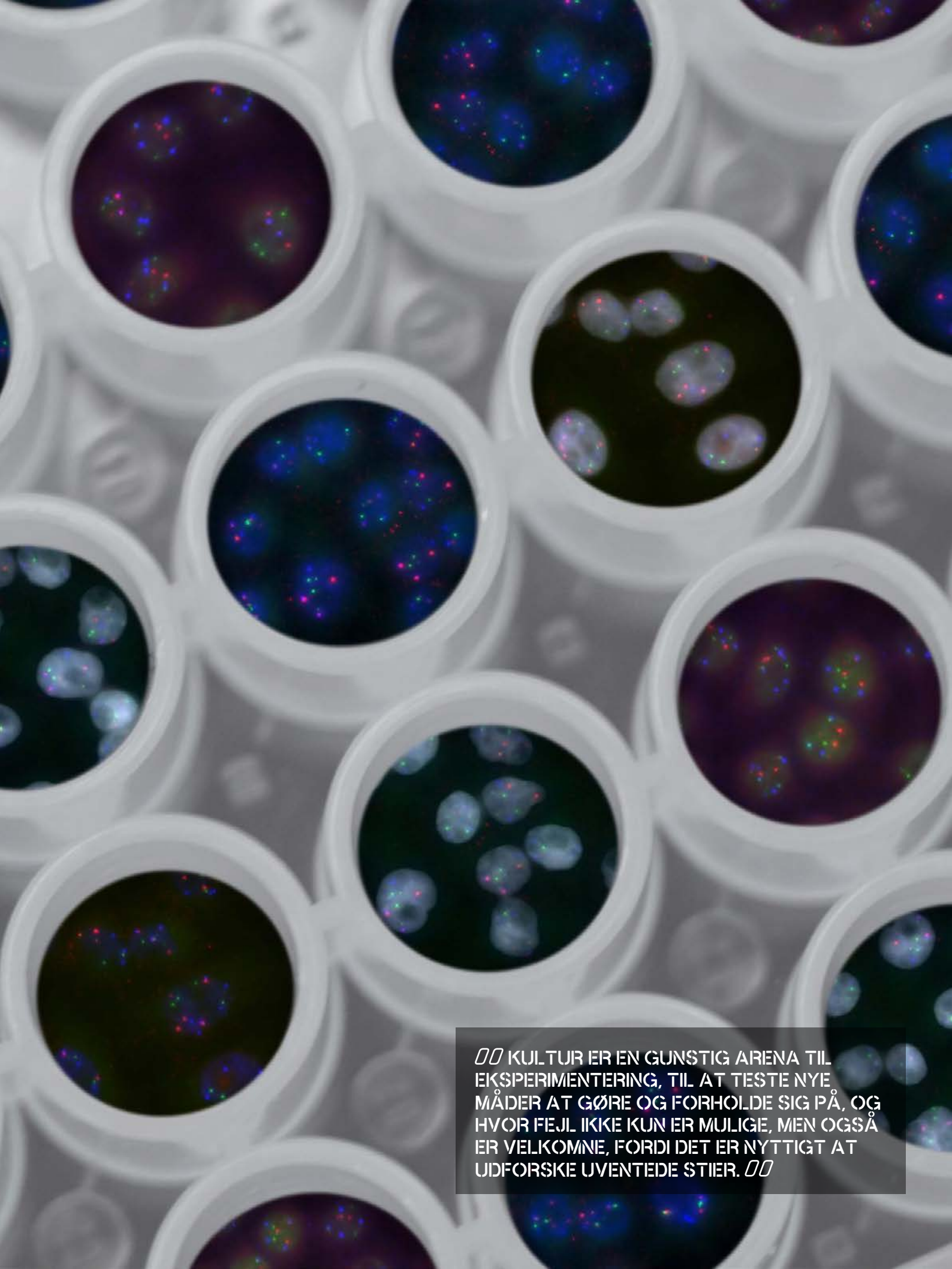

// KULTUR ER EN GUNSTIG ARENA TIL EKSPERIMENTERING, TIL AT TESTE NYE MÅDER AT GØRE OG FORHOLDE SIG PÅ, OG HVOR FEJL IKKE KUN ER MULIGE, MEN OGSÅ ER VELKOMNE, FORDI DET ER NYTTIGT AT UDFORSKE UVENTEDE STIER. //

Jeg foreslår at undersøge disse veje:

1. Oprettelse af borgerlaboratorier i kvarterer og byer, der ligger i offentlige institutioner såsom biblioteker, skoler, universiteter, sundhedscentre eller sportscentre, der tilbyder mødesteder til samarbejde, eksperimentering og samarbejdsudvikling af projekter. Det er nødvendigt at oprette projekter af enhver art (kulturel, uddannelsesmæssig, teknologisk, deltagende videnskab, data, sundhed), der forbedrer noget og samtidig hjælper med at opbygge nye netværk af samarbejde og gensidig støtte i kvartererne. For at dette kan få en betydelig indvirkning, er det afgørende, at der findes en stabil infrastruktur. Ligesom en udstilling ikke er et museum, er et hackathon ikke et borgerværksted. Koordinering mellem de forskellige laboratorier vil også være nødvendig for at udveksle projekter, viden og samarbejde i stor skala.

> // DET ER VIGTIGT AT FREMME GÆSTFRIHED SOM EN NØDVENDIG BETINGELSE FOR, AT ALLE KAN FØLE SIG INVITERET TIL AT VÆRE EN DEL AF ET ARBEJDSTEAM. //

2. Tematiske netværksprojekter: Hvis flere workshops og borgerinnovationsinitiativer vælger et fælles tema og behandler det sammen, kan omfanget af deres handlinger være meget bredere. Forebyggelse af ensomhed, mobilitet, lokal handel, uddannelse, luft- og vandkvalitet er almindelige problemer overalt. At arbejde på en koordineret måde giver mulighed for at opdage de initiativer, der virker, og anvende dem flere steder på samme tid.

3. Sørg for, at et eksperiment, der virker, anvendes og tilpasses overalt. Indkaldelser kan åbnes, så brugerinddragende videnskabelige projekter eller innovationslaboratorier kan udføres samtidigt forskellige steder og distribuere nogle opgaver. For at sikre succes vil det være nødvendigt at gøre en koordineringsindsats. Og jeg mener, at denne indsats bør udføres af internationale og statslige organisationer.

Kulturpolitik

Dette er tre forslag til, hvordan borgerlaboratoriernes værdi kan materialisere sig i offentlige politikker. Her har jeg talt om offentlige politikker, men ikke om kulturpolitik. Der er mange argumenter for at inkludere borgerlaboratorier og deres aktiviteter på kulturområdet, men også for at placere dem i andre sammenhænge såsom uddannelse, innovation eller socialpolitik. Kultur er en gunstig arena til eksperimentering, til at teste nye måder at gøre og forholde sig på, og hvor fejl ikke kun er mulige, men også er velkomne, fordi det er nyttigt at udforske uventede stier.

Kulturens verden er en verden, der ikke fungerer under instrumentelle rationaler, og som ikke hævder at løse problemer, men kun at formulere spørgsmål på andre måder. Den er derfor ikke underlagt de samme effektivitetskriterier som andre områder, men den letter skabelsen af betydelig ineffektivitet, der giver anledning til nye og undertiden vidunderlige muligheder. Samtidig går borgerlaboratorier, der opbygger færdigheder i samskabelse, ud over kulturområdet - når den forstås som en sektor, der ofte er mere orienteret mod formidling af kulturarv og produktion af tilskuere end at fremme dialoger og eksperimentere i samarbejde med andre.

// KULTURENS VERDEN ER EN VERDEN, DER IKKE FUNGERER UNDER INSTRUMENTELLE RATIONALER, OG SOM IKKE HÆVDER AT LØSE PROBLEMER, MEN KUN AT FORMULERE SPØRGSMÅL PÅ ANDRE MÅDER. //

Som programmet for europæisk kultur og medborgerskab har vist, har der siden 2015 været endeløs praksis med samfundskultur og eksperimenter mellem discipliner, der overskrider genrer, traditionelle formater og selve kulturen. Sandsynligvis kan borgerlaboratorier bidrage til at gennemføre offentlige politikker og projekter af tværgående karakter, der hjælper med at formulere frugtbare samarbejder på forskellige områder som uddannelse, videnskab og teknologi, miljø eller socialpolitik.

Marcos García har været direktør for Medialab Prado siden 2014. Mellem 2006 og 2014 var han ansvarlig for Medialab Prados kulturprogram sammen med Laura Fernández, og mellem 2004 og 2006 var de begge ansvarlige for MediaLab Madrids uddannelsesprogram, hvor de udviklede kulturformidlingsprogrammet og projektet "Interactivos?". Han har deltaget i nationale og internationale fora om digital kultur, medier, byinnovation og fri kultur. For nylig lancerede han projektet "*Widespread citizen laboratories*" med Medialab Prado og i samarbejde med det spanske kulturministerium.

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

FARM CULTURAL PARK & NEW EUROPEAN BAUHAUS

Andrea Bartoli
Stifter
FARM CULTURAL PARK
I FAVARA, ITALIEN

Farm Cultural Park åbnede i 2010 i en faldefærdig Siciliansk landsby, da Andrea Bartoli og hans kone Florinda Saieva købte flere bygninger i det delvist forladte centrum af Favara og renoverede dem fuldstændigt. Her skabte de et kulturcenter, der nu huser udstillinger med internationale og lokale kunstnere, butikker, en havebar, kulturelle arrangementer, foredrag, filmvisninger og workshops. Andrea Bartoli beskriver i denne artikel de værdier, der gjorde *Farm Cultural Park* til partner i EU Kommissionens satsning, *New European Bauhaus*.

Når vi kigger på glasset, der jo altid er halvt fyldt, har pandemiperioden tilladt os og tvunget os til at skulle stille spørgsmålstegn ved vores strategier, vores projekter, og vores handlinger. De tre magiske ord i det *New European Bauhaus* (NEB) er *Smukke, Bæredygtige, Sammen*, og når vi tænker over det, har alle tre ord at gøre med den proces, der fik os til at interessere os for og derefter blive partner i dette nye europæiske initiativ. Det var en vej brolagt med netværk og samarbejder, nogle eksisterende og allerede afprøvede, andre i gang og accelereret, imens andre opstod spontant og løbende, alt sammen udsprunget af en fælles hensigt, nemlig at bevæge sig sammen mod varige horisonter af skønhed og respekt for os og det miljø, vi lever i.

// DET ER EN KORFORTÆLLING, DER HAR SAMLET VISIONER FRA KUNSTNERE, ARKITEKTER OG KURATORER, DER SELV HAR BOET NOGLE MÅNEDER I FAVARA. //

I begyndelsen af året startede *Farm Cultural Park* et medlemsprojekt på Facebook, ikke kun for at aktivere en ny bæredygtighedsproces, men også for at opbygge en digital have, hvor man dag for dag kan mødes i fællesskaber med mennesker, der er interesserede i *Farm* for at samskabe nye veje med dem. Med kun 4,99 euro om måneden kan man officielt blive medlem af *Farm Cultural Park*, få et *Supporter Badge* og adgang til den eksklusive gruppe af tilhængere, hvorigennem du kan få indblik i, hvad der koger i gryden, fra specielt dedikeret indhold (fotos, videoer, interviews, live begivenheder) til de små hemmeligheder i "Bag kulisserne på *Farm*". Følgere kan komme gratis ind i *Farm's* udstillingsrum, blive inviteret til forhåndsvisninger af indvielser og udstillinger med kunstnere og kuratorer og deltage i alle eksklusive initiativer for medlemmer. Efter blot tre måneder bestod gruppen af 200 supportere, som vi håber vil vokse og vokse.

Så snart vi begyndte at promovere medlemsinitiativet, tilsluttede flere sig spontant uden behov for nogen opfordring. Blandt dem Pat Lugo og Marco Loprieno, intellektuelle og kulturelle aktører med base i Bruxelles, som straks spurgte os: "*Men vil Farm Cultural Park mon reagere på opfordringen fra New European Bauhaus?*"

I den beslutning, der fik os til at påtage os denne udfordring, viste *FARMs* nye bæredygtigheds- og fælles designanordning sig straks at være værdifuld, og takket være input fra andre medlemmer opbyggede vi historien om *Farm Cultural Park*, der fik Europa-Kommissionen til at vælge os som partner for *New European Bauhaus*. Det er en korfortælling, der har samlet visioner fra kunstnere, arkitekter og kuratorer, der selv har boet nogle måneder i Favara til opstillingen af *Pavilions of Countless Cities*, nu i sin anden udgave, som vi håber at kunne indvie, så snart museerne kan genåbne.

Smukke, bæredygtige, sammen
(New European Bauhaus)

FARM Cultural Park

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

Dette er nogle af deres stemmer:

"Farm Cultural Park er et af de få projekter, der kan prale af at være noget, der i dag er defineret med et meget overbrugt udtryk "glocal". Det er et sted, der på den ene side har et blik på verden (...) og på den anden side er ekstremt rodfæstet og præget af en dyb "lokalitet". Lorenzo Pierri, Lemonot

"Jeg synes, Farm Cultural Park er et godt eksempel på handling, mere end en øvelse i retorik som mange andre. Jeg tror, at FARMs styrke er, at den handler hurtigt og med stor præcision i at skabe forandringer". Luis Pimentel, arkitekt

"Farm Cultural Park kan uden tvivl repræsentere en metode, en slags kulturbaseret regenereringsteknik, for New European Bauhaus, men jeg synes faktisk, det er meget vigtigt, ikke kun i en europæisk dimension, men globalt. Og det er fordi det er selvfinansieret, selvorganiseret, det er meget tro mod sin begyndelse, og det er meget tro mod konteksten. Det hylder og støtter det, der er det bedste ved stedet, men viser reelle handlinger, et eksempel for mange andre steder i Europa, der kan gøre det samme." Xenia Adjoubei, arkitekt

Personligt mener jeg, at den største værdi af *FARM* skal findes i denne proces med at gøre det muligt for de enkelte at blive aktive borgere og samfundsledere; i at have opbygget tillid, håb og entusiasme til det punkt hvor man kan overbevise folk om at blive aktører og hovedpersoner i små territoriale forandringer.

// PERSONLIGT MENER JEG, AT DEN STØRSTE VÆRDI AF SKAL FINDES I DENNE PROCES MED AT GØRE DET MULIGT FOR DE ENKELTE AT BLIVE AKTIVE BORGERE OG SAMFUNDSLEDERE. //

Læs om Farm Cultural Park

Find Farm Cultural Park på Facebook

Læs om New European Bauhaus

Andrea Bartoli, notar siden 2000, elsker moderne sprog og har en særlig interesse for arkitektur, design, bymøbler, kunst, byfornyelse og territorial forandring. Sammen med Florinda, hans hustru og medsammensvorne i alle hans initiativer, skabte han i juni 2010 i Favara, i provinsen Agrigento, Farm Cultural Park. Projektet, som er et uafhængigt kulturcenter, har vundet utallige priser.

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

KAN I GØRE MERE SAMMEN END ALENE?

Anne Torreggiani
Chief executive
THE AUDIENCE AGENCY

Hvis du arbejder i en større organisation med forskellige afdelinger, eller hvis du er vant til at arbejde sammen med forskellige typer af organisationer, oplever du måske, at I ikke altid taler samme sprog. I denne artikel deler ledelsen fra The Audience Agency deres erfaringer med kvaler og vindinger ved samarbejde og partnerskabsarbejde.

For to år siden vurderede kulturledere, ifølge en undersøgelse, at 'samarbejde' var kultursektorens mest resiliente, men mest overvurderede, adfærd.

I vores præpandemiske rapport for Arts Council England *"What Is Resilience Anyway"* bad vi folk om at vurdere vigtigheden af 20 organisatoriske greb, der normalt ses som resiliente. 'Netværk' blev vurderet af ledere som en af de resiliente greb, der oftest udvises af kulturelle organisationer - men scorede det lavt med hensyn til dets værdi.

The Audience Agency's CEO, Anne Torreggiani spørger så nu: "Hvor mange mennesker har det sådan i den nye verdensorden?" Covid-19 har forårsaget alle mulige nye og uventede samarbejder og gensidig støtte, og det er klart, at det ikke er dårlige nyheder. Vores netværk har været en livline under pandemien, og en positiv ting, der er kommet ud af dette kaos, er en ny appetit på at arbejde sammen. Det bliver vigtigere end nogensinde, især hvis vi skal tage udfordringen op med at genopbygge og genskabe forbindelsen mellem mennesker i vores lokalsamfund.

Hvad skal der til? At facilitere og understøtte en række forskelligartede samarbejder er en af *The Audience Agency*'s kerneroller; Vi har været involveret i over 100 i løbet af de sidste to år. Vores team har observeret, at samarbejde ikke altid er den nemmeste måde - og bestemt ikke den hurtigste måde - at få tingene gjort på. Det er afgørende at erkende, at det er et langsommeligt træk, men et, der lønner sig med større omfang og rækkevidde. Så hvad kan vi gøre for at give partnerskabsarbejde den bedste chance for succes?

// HVIS FOR EKSEMPEL DEN ENE PARTNER KUN ER INTERESSERET I AT NÅ UD TIL UNDERREPRÆSENTEREDE LOKALE GRUPPER, OG EN ANDEN SØGER TURISTER MED HØJT FORBRUG, VIL SPÆNDINGERNE SNART BEGYNDE AT VISE SIG. //

1. Hav et fælles formål

Som leder af *The Audience Agency*'s konsulentteam har Penny Mills arbejdet på snesevis af samarbejdsprojekter, ofte som ledende tilsynsførende. Hendes råd er, at hvis du ikke er sikker på, om en gruppe har en fælles følelse af formålet, skal du fokusere på det først - "*og være villig til at gå bort fra det, hvis den ikke rigtig er der*." Hun siger, at partnerskaber har brug for ledere, penge på bordet, tid til at udvikle sig og et formål, der er let at forklare. "*Men det vigtigste er, at du ved, hvad du går ind til, og alle er enige om hvorfor*." Hvis for eksempel den ene partner kun er interesseret i at nå ud til underrepræsenterede lokale grupper, og en anden søger turister med højt forbrug, vil spændingerne snart begynde at vise sig.

2. Spil op til hinandens styrker

Ud over en fælles vision skal samarbejdspartnere også have komplementære færdigheder, erfaring og ressourcer. Du skal vide, hvem der tilfører hvad til opgaven, ellers kan en stor vision eller idé blive sat ud på et sidespor, når der skal tages en beslutningen om, hvem der er ansvarlig for hvad, eller imens man venter på, at den anden partner kommer videre med sagerne.

Penny bemærker, at det er almindeligt at sige, at det kræver tillid og engagement at arbejde i partnerskab: "*Faktisk er det lettere sagt end at gjort.*" Ideelt set, siger hun, arbejder du med nogen, der deler dine værdier og drømme, men det er ikke altid realistisk. Du kan stadig skabe de rette betingelser for, at tilliden kan vokse ved at være sikker på, at du vil de samme ting og være ærlig og direkte omkring det. "*Det er lettere at respektere og stole på hinanden, når I alle spiller op til jeres styrker og ikke kopierer eller konkurrerer*" bemærker Penny.

3. Handlinger er vigtigere end ord

Som en leder af et *Great Place Scheme Nations*-projekt sagde: "*Tilbyd* noget, *ikke en strategi*". Lucie Fitton, leder af *Creative Citizens Team*, siger, at de forsøger at skabe muligheder for, at folk kan blive involveret i stedet for bare at tage styringen på gruppemøder. "*Det er ofte, når partnere kan se et rum fuld af aktivitet, hvor de kan deltage, have det sjovt, lave planer, dele idéer - at de får en åbenbaring og finder ud af, hvad de kan bidrage med og få ud af det.*"

4. Ram den rigtige tone

Forskellige organisationer, eller endda afdelingerne og holdene i dem, taler forskellige sprog. Turismens sprog er forskelligt fra kulturens eller de lokale detailhandleres sprog, ligesom det politiske sprog og den offentlige sektor er forskelligt fra sproget i NGOer. Det kan gøre partnerskab til hårdt arbejde. Oversættelse for forskellige interessenter er tidskrævende, men vigtigt. Penny bemærker, at "*Hvis du ikke umiddelbart kan finde et fælles sprog, skal du skrue lidt ned og bruge almindelige, ligetil udtryk.*" Det kan være værd at tænke på dit samarbejdsprojekt som en kampagne; få alle involveret i at skabe og forstærke et klart 'brand', der kan kommunikeres tydeligt til alle. To af vores kunder er glimrende eksempler.

// DET ER OFTE, NÅR PARTNERE KAN SE ET RUM FULD AF AKTIVITET, HVOR DE KAN DELTAGE, HAVE DET SJOVT, LAVE PLANER, DELE IDÉER - AT DE FÅR EN ÅBENBARING OG FINDER UD AF, HVAD DE KAN BIDRAGE MED OG FÅ UD AF DET. //

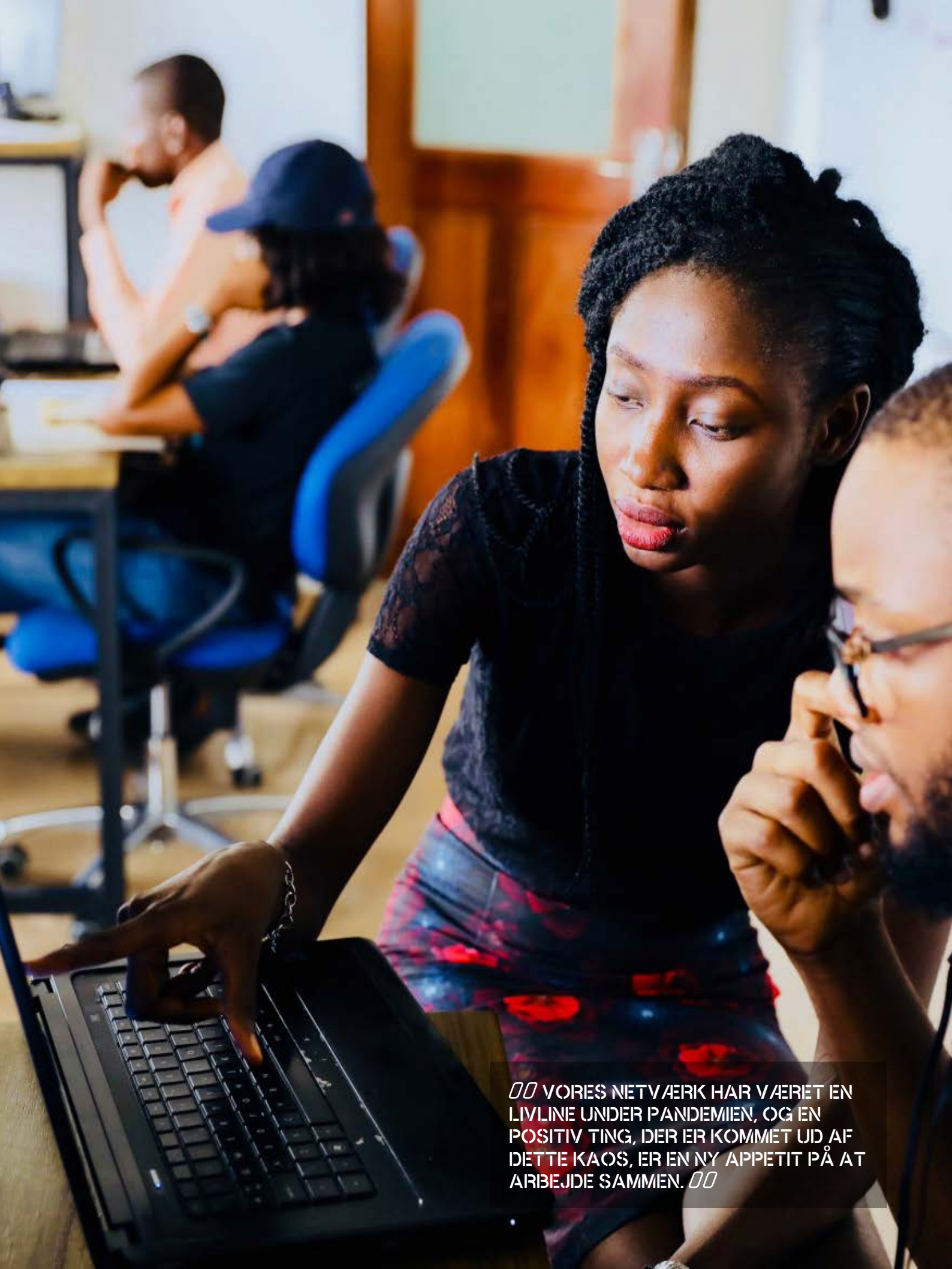

// VORES NETVÆRK HAR VÆRET EN LIVLINE UNDER PANDEMIEN, OG EN POSITIV TING, DER ER KOMMET UD AF DETTE KAOS, ER EN NY APPETIT PÅ AT ARBEJDE SAMMEN. //

London Borough of Culture og *Galway City of Culture* har begge en stærk vision for social og samfundsmæssig forandring, der deles af et stort antal forskellige partnere.

5. Dokumentation: Opbygning af engagement

Når du er klar over, hvad dit samarbejde eller partnerskab ønsker at opnå, har du brug for beviser for at forme det og opbygge engagement. Oliver Mantell, *The Audience Agency*'s *Director of Policy Research* siger, at beviser giver dig mulighed for at *"formulere din kollektive indflydelse, fortælle en større og bedre historie og forestille dig den næste fase."* Han giver et eksempel på fælles analyser med nogle organisationer i Doncaster, som ikke blot viste, at de havde haft en betydelig kumulativ indvirkning, men at de supplerede hinanden. Tilsammen havde de meget bedre dækning og engagerede en bredere vifte af lokalbefolkningen, end nogen af dem kunne have gjort alene.

> // TURISMENS SPROG ER FORSKELLIGT FRA KULTURENS ELLER DE LOKALE DETAILHANDLERES SPROG, LIGESOM DET POLITISKE SPROG OG DEN OFFENTLIGE SEKTOR ER FORSKELLIGT FRA SPROGET I CIVILSAMFUNDSORGANISATIONER. DET KAN GØRE PARTNERSKAB TIL HÅRDT ARBEJDE. OVERSÆTTELSE FOR FORSKELLIGE INTERESSENTER ER TIDSKRÆVENDE, MEN VIGTIGT. //

6. Fælles efterretninger og resilienthed

Vi arbejder også med mange grupper i hele Storbritannien, der bruger fælles data som en motor til samarbejde. Oliver nævner *Yorkshire Venues*-gruppen som en, der "skiller sig ud" på grund af den lange levetid og den høje grad af gennemsigtighed i deres partnerskab. *"De viser, at denne type samarbejde fungerer bedst, når der er et ønske om at være bedre i betydningen 'at forbedre' snarere end 'at være overlegen'*," siger Oliver. *"Selvom der kan være lidt venskabelig konkurrence, anerkender de, at de største konkurrenter om publikums opmærksomhed er andre aktiviteter (eller sofaen)."*

Oliver mener, at den slags datadeling kun vil blive vigtigere, når vi kommer ud af pandemien. Der vil sandsynligvis være både fællestræk og forskelle i publikums adfærd afhængigt af sektor, placering og målgruppeprofil. Derfor er det vigtigt at gøre dine data delbare. Hos The Audience Agency deler vi alt, hvad vi lærer om vigtige tendenser, baseret på *Audience Finder** og *COVID-19 Cultural Participation Monitor** (*se under ressourcer). Men lokale samarbejder vil blive mere værdifulde end nogensinde før i forhold til at kunne forstå, hvilken indflydelse vi kan og bør have på lokalt, by- og regionsniveau.

Skal, skal ikke?

Her er vores tjekliste til organisationer, der indleder nye partnerskaber:

- Er du og dine interessenter villige til at lægge mere tid i det, end I lige tror?
- Ønsker du og dine potentielle partnere de samme ting, og deler I det samme formål?
- Tilbyder I alle noget forskelligt og essentielt til samarbejdet?
- Er der et stærkt nok grundlag for tillid?
- Kan I føre kampagne sammen?
- Er du klar til at dele data og læring?
- Og – syretesten – kan I opnå mere sammen end alene?

Hvis du kan svare ja til alt det ovenstående, er det bestemt værd at planlægge det Zoom-opkald ...

Anne grundlagde *The Audience Agency* i 2011 og har set det vokse til en organisation, med over 50 ansatte og hundredvis af kunder i Storbritannien og over hele verden. Hun har været indflydelsesrig i over tre årtier, har forbedret praksis og er fortaler for forandring i kultursektoren, især med hensyn til en publikumscentreret tilgang og i brugen af data og anden dokumentation i udviklingen af politik og praksis.

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

FROM MALMÖ WITH LOVE!

ETHVERT TEATERPROJEKT ER EN HISTORIE

Jonas Jarl
Dramatiker og instruktør, leder
COMMUNITYKULTURCENTRUM
Kunstnerisk leder
SÖDRA COMMUNITYTEATERN
I MALMÖ

I denne klummeserie inviterer vi udenlandske kulturaktører til at reflektere over vores emner. Her er det Jonas Jarl fra Malmö, der skriver om at gentænke forståelsen for, hvad kunsten skal kunne. Måske kunne vi placere teatret midt i byen?

Playground Workshop w/ Memory Wax & Danza Teatro Retazos.

Ethvert teaterprojekt er en historie. Hver udstilling og koncert er en historie. Hver tone, der spilles, fremkaldes af nogen, lokkes frem. Og når der trykkes på tangenten, fyldes rummet med netop den særlige tone, den historie, den fortælling.

Den, der modtager musikken og dansen, det der fortælles i komposition og bevægelse, er i højeste grad medskaber. Det er ikke muligt at spille værket, opføre stykket eller vise udstillingen, hvis der ikke er en modtager. Det ene forudsætter det andet. Det er en verden i perfekt samklang; opdelt i afsender og modtager, fortæller og lytter, lærer og elev. En forkynder, en anden lytter.

Med communitykultur er det anderledes. Med communitykultur væltes dikotomien omkuld. Grænsen mellem scene og salon viskes ud. Der er ingen skuespiller, intet publikum derude i mørket. Lysene i loftet er tændt, alle kan se hinanden. Læreren må lære at lytte til eleven, musikeren at aflevere sit instrument til den uvidende, og danseren skal byde op til dans, strække sig ud over scenekanten og danse med den, som ikke kan danse.

Denne beskrivelse er et oprør mod det herskende kultursyn. Den ønsker at vælte det hierarkiske og ophøjede syn på, hvad kunst og kultur er. Beskrivelsen ønsker at få dig til at reflektere over den herskende orden, over hvad der gør sig gældende, når du går i teatret, når du køber billet og går på museum og i koncertsalen. Beskrivelsen henvender sig også til dig, som har en kunstnerisk uddannelse, som spiller musik, som spiller teater, skaber kunstværker eller som har en stilling som producent eller kulturchef på en af vores institutioner.

Der er en stor del af befolkningen, der ikke tælles med. Derfor er der brug for oprøret. Vi skal reflektere over, hvem det er, som ikke deltager, hverken som afsender af kultur eller som kulturforbruger/kulturmodtager, og hvorfor hun ikke deltager?

Da jeg arbejdede med kulturpraktik i Malmö, i sommeren 2021, mødte jeg tyve mennesker i alderen seksten til nitten. Disse tyve unge mennesker kom fra femten forskellige kvarterer i Malmö. De skulle i løbet af fire uger arbejde på en teaterforestilling. Af de tyve havde tre været i teatret. Sytten havde ikke. Skolen havde ikke taget dem med til hverken en udstilling, en koncert eller en teaterforestilling. De tre, som havde været i teatret, kom fra højindkomstområder i byen; Limhamn, Slottsstaden og Gamle Vest. De andre kom fra lavindkomstområder; Holma, Kroksbäck, Lindängen, Gullvik og Rosengård... De sytten, som aldrig havde set en

// MED COMMUNITYKULTUR ER DET ANDERLEDES. MED COMMUNITYKULTUR VÆLTES DIKOTOMIEN OMKULD. GRÆNSEN MELLEM SCENE OG SALON VISKES UD. DER ER INGEN SKUESPILLER, INTET PUBLIKUM DERUDE I MØRKET. //

teaterforestilling, vidste heller ikke, hvad Kulturskolen var. (For dem af jer, der ikke ved det, er Kulturskolan en kulturinstitution i Sverige, der tilbyder kurser til alle børn i alderen fra seks til nitten år. Kurserne gives til en lav pris, så alle børn i hele Sverige har råd. Det er en velmenende og smuk konstruktion som skal få mange til at møde kulturen allerede som barn.)

Kulturskolen og hele kultursektoren i Malmö anstrenger sig og kæmper for at tiltrække dem, som står på sidelinjen, dem, som aldrig har været i teatret eller hørt om Schubert og Strindberg, Warhol og Marlon Brando. Der er et dybt ønske hos enhver teaterdirektør og museumsdirektør om at få kontakt med dem, der ikke kan nås, dem på den anden side af grænsen, de uopnåelige. Men det går ikke. Kulturinstitutionerne uddeler gratis billetter, eller lejer busser og henter unge fra forstæderne, så de uden besvær kan komme i teatret. Nogle få kommer med, tager en bus til teatret, for aldrig siden at vende tilbage efter besøget. Der skabes kulturelle programmer på Seveds plan, campingvogne ruller ud med bøger fra vores biblioteker for at krydse den usynlige skarpe grænse og få nogen, der aldrig har lånt en bog på vores biblioteker, til at tage imod vores kulturelle indsats, til at låne en bog med hjem. At læse.

// MEN HVAD NU HVIS VI TÆNKER FORKERT. TÆNK, HVIS DER ALLEREDE ER EN KULTUR, MED MUSIKERE OG KUNSTNERE I ET LØBENDE KULTURELT UDTRYK PÅ ANDRE SCENER END DEM, VI HAR SKABT, OG TIL DET ET LYTTENDE OG FORSTÅENDE PUBLIKUM. EN SCENE, DER IKKE LIGNER DEN SCENE, VI HAR LÆRT OS AT GENKENDE. //

Men hvad nu hvis vi tænker forkert. Tænk, hvis der allerede er en kultur, med musikere og kunstnere i et løbende kulturelt udtryk på andre scener end dem, vi har skabt, og til det et lyttende og forstående publikum. En scene, der ikke ligner den scene, vi har lært os at genkende. En scene, der foregår hver dag, uden at vi bemærker det, fordi vi ikke er i stand til at se. Fordi vi ved ikke, hvad kultur er, når kultur ikke ligner det, vores uddannelser har lært os, at den skal se ud som. Det ville være en frygtelig tanke.

Og en fantastisk mulighed.

Det forfærdelige i tanken er, at alle borgere i Malmö betaler skat til vores kunst- og kulturscener, men vi finansierer kun den kultur, der findes i den gamle hierarkiske model, til uddannelse for dem, som vil lære at spille violin på den måde, der altid er blevet spillet violin på. Eller jazz. Eller pop. Halvtreds procent af Malmös befolkning er første- eller andengenerationsindvandrere og de får ikke del i den skattefinansierede satsning på kultur. De betaler bare. Nu protesterer nogen sikkert

Oi! Can we have our art back?

DET ER PÅ TIDE AT SE PÅ KULTUREN SOM EN MENNESKELIG RETTIGHED, EN RETTIGHED DER BØR GÆLDE ALLE. RETTEN TIL AT FORTÆLLE, RETTEN TIL AT BLIVE LYTTET TIL, RETTEN TIL AT ITALESÆTTE, DANSE ELLER SYNGE SIN HISTORIE OG RETTEN TIL AT VÆRE EN DEL AF SAMTALEN.

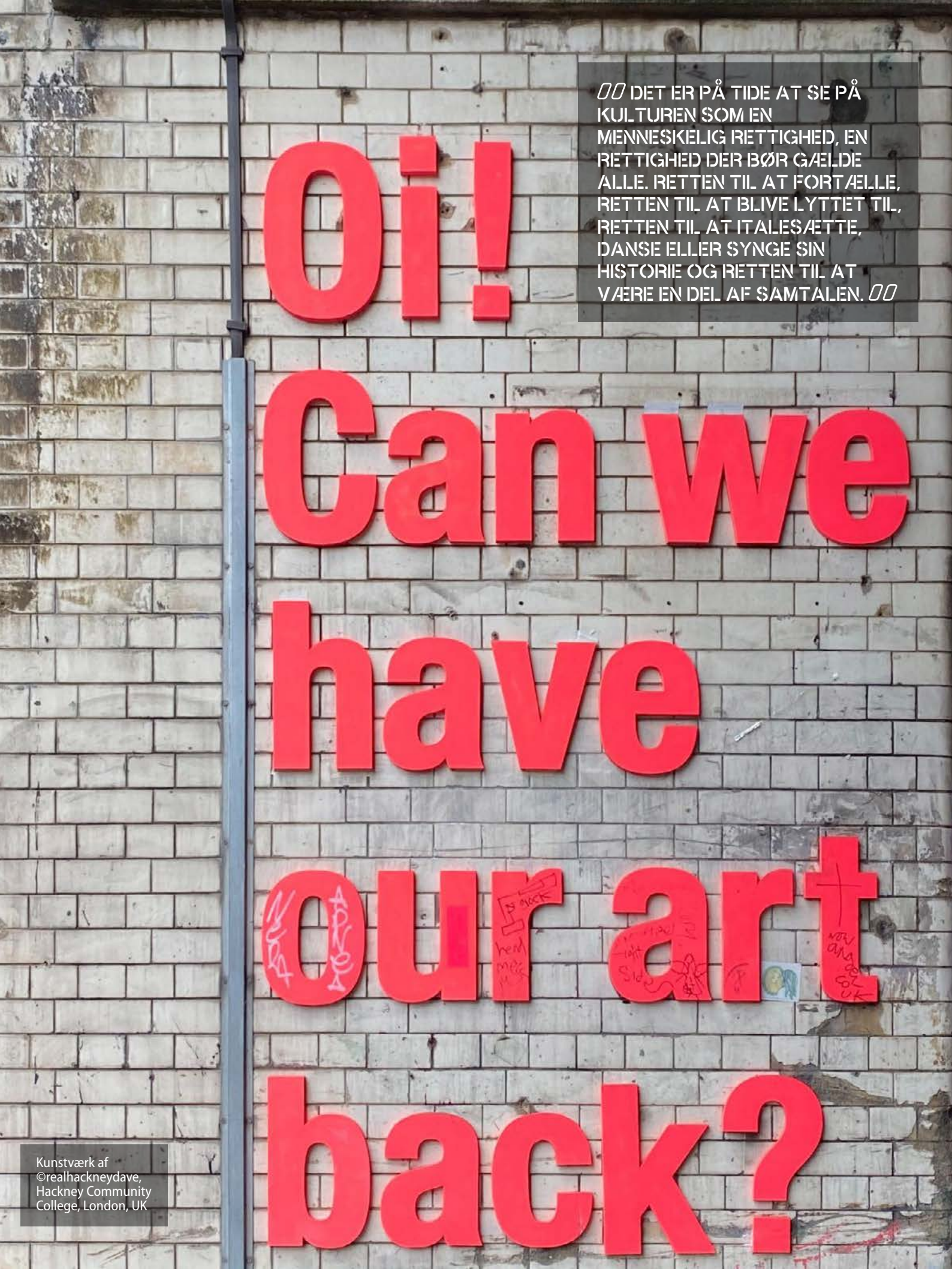

Kunstværk af ©realhackneydave, Hackney Community College, London, UK

og siger, at hun faktisk kender en fyr fra Eritrea, som spiller violin på kulturskolen. Og sådan er det, der er undtagelser.

Det er på tide at se på kulturen som en menneskelig rettighed, en rettighed der bør gælde alle. Retten til at fortælle, retten til at blive lyttet til, retten til at italesætte, danse eller synge sin historie og retten til at være en del af samtalen. Samtalen, der gør os til mennesker for hinanden. Den samtale, der gør det muligt bedre at forstå.

Den fantastiske mulighed består i at den kulturinstitution, der overdrager magt og midler, altså beslutningsret over repertoire, programlægning og produktionspenge, til dem, som står udenfor, får et repertoire, der afspejler hele Malmö, kunstnere og skuespillere, der taler flere sprog og har flere nuancer af levet liv at formidle til os. Og den store mulighed for teatret er at salene fyldes med besøgende, som er parate til at betale for billetten. Fordi forestillingen angår dem.

For at det kan lade sig gøre, skal den der teaterkulisse rives ned. Og en medskabende kultur få plads og forudsætninger. Det er meget enkelt. Du, som har uddannelse og ved, hvordan man gør tingene i Sverige (eller i Danmark), du, som har magt til at bestemme, hvad der er god kunst, bør stoppe med at forkynde og i stedet begynde at lytte. Mit forslag er, at du skriver det næste stykke sammen med en, som aldrig har skrevet til den svenske eller danske teaterscene før. At du låner teatersalonen med teknikere og marketingafdeling til dem, som gerne vil fortælle en historie, men som aldrig før har stået på en høj scene for at fortælle en historie. Jeg vil have at du er stolt af det, du kan, og deler din viden og kundskab. Til gengæld skal du være nysgerrig og lytte og have lyst til at lære noget nyt, noget du ikke allerede ved. Så vil både scenen og salonen ændre sig. Teatret vil igen stå midt i byen.

Med kärlek!
Jonas

Jonas Jarl er en svensk dramatiker, instruktør og teaterleder, som siden 2011 har været kunstnerisk leder af Södra Communityteatern i Malmö. I 2020 skabte han sammen med flere aktører for Malmös kulturliv CommunityKulturCentrum (CKC) som en slags vidensplatform for mødet mellem den professionelle kunst og de mange, som står uden for. Jonas har skrevet og arbejdet for mange af de store scener i Sverige, bl.a. Operaen i Malmö, Radioteatern og Riksteatern, Dramaten, Folketeatret i Gävle, Norrbottensteatern og Helsingborgs Stadsteater. Han har været programchef og lavet dokumentarfilm for Sveriges Radio. Jonas ingår i CKIs faglige professionelle netværk.

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

MØD DIREKTØREN

IBEN STUBGAARD: I THY KAN VI NOGET HELT SÆRLIGT

Lyt til artiklen

Rico Lund Hald

Iben Stubgaard har været festivalleder for Alive Festival siden 2020. Hun er den første leder af Alive Festival, der ikke kommer fra Thy, hvilket siger lidt om, hvor den lille græsrodsfestival langt mod nord er på vej hen. Der er nemlig høje ambitioner og mange gode idéer, som Iben Stubgaard nu har fået til opgave at hjælpe godt på vej. Til rådighed har hun demokratiske foreningsværdier, et stærkt frivilligkorps, professionalisme, samt en fascination af Thy og det kreative fællesskab.

Iben Stubgaard
Sekretariatsleder
ALIVE FESTIVAL
Interviewet af
Astrid Aspegren

Iben: Som kulturinteresseret så er Alive det her eksempel på en festival som har en helt speciel ånd. Selv uden at have været der særligt meget, så kender jeg den bare. Min vej ind til Alive har egentlig været rimeligt normal, som det plejer at være, man søger et job, man kommer til samtale osv., men det sjove i det er, at jeg er den første, man har ansat, der ikke er fra Thy, hvilket siger lidt om hvor det er, festivalen er på vej hen lige nu. På et tidspunkt er man begyndt at tænke over at udvide sin horisont, fordi vi begynder at favne lidt mere bredt, og derfor kunne de godt tænke sig nogle andre slags kræfter ind i denne her festival.

Astrid: Jeg er selv fra Thy, jeg gik i 1.G på Thisted Gymnasium, og da var jeg medlem af det, der hedder URT - Ungdomsrådet i Thy, som er det ungdomsråd, Alive udspringer af. Jeg var på Alive Festival første gang i 2010, som var festivalens 2. år, men jeg har ikke været der siden 2013. Hvad er jeg gået glip af siden da?

Iben: Du er gået glip af en festival der er vokset helt vildt, på mange parametre. Det har været meget småt, og nu er det pludselig blevet en decideret festival med tre programben, som er musik, kunst og udflugter. På den måde har den også ændret sig ved at organisationen er blevet mere organiseret. Den har været meget sådan 'vi gør bare det her', og den der sådan lidt fandenivoldskhed, som jo er super fed, til at den er blevet mere 'vi gør det her i nogle lidt mere demokratisk ledelses- og fællesskabsprocesser, fordi vi også er blevet så mange'. Lige nu har vi 80 helårsfrivillige, som på ugentlig basis arbejder med festivalen. Det gør også, at man bliver nødt til at ændre arbejdsgangene til at blive mere organiseret i ledelsen.

// FØRST OG FREMMEST SÅ ER EN ENORM VIGTIG FAKTOR I ALIVE ALLE DE FRIVILLIGE. DET ER DERFRA, ALLE IDÉERNE OPSTÅR, SÅ AT VI HAR FÅET UDVIDET VORES PROGRAM TIL KUNST OG UDFLUGTER, DET KOMMER FRA, AT DER HAR VÆRET NOGLE FRIVILLIGE, DER HAR FÅET GODE IDÉER. //

Astrid: Formatet er også ændret, som du sagde, der er flere ben, der er udflugter, og der er kunst. Formatudviklingen sker hele tiden. Hvordan arbejder i med det?

Iben: Først og fremmest så er en enorm vigtig faktor i Alive alle de frivillige. Det er derfra, alle idéerne opstår, så at vi har fået udvidet vores program til kunst og udflugter, det kommer fra, at der har været nogle frivillige, der har fået gode idéer. Vores rolle i sekretariatet er at understøtte de gode idéer og hjælpe de frivillige i gang. Vi tager bare imod alle de input som de frivillige har, og så hjælper vi med at føre dem ud og finde fonde til det, så det faktisk kan lade sig gøre. Det er sket over tid. 'Udflugter' har heddet 'dagsprogram', kunst har der været en lille smule af, så det er først fra 2020, at vi brandede programmet til at hedde ''musik, kunst og udflugter''. Det har altid været der, men

det er først nu, vi har kræfterne i form at et sekretariat til at gøre det til programben. Det er også det, Alive udspringer af, at man gerne vil inspirere og udfordre festivalformatet. Det kommer meget naturligt fra de mennesker, vi er i organisationen, at vi hele tiden arbejder med hvordan vi kan tænke festivalformatet anderledes.

Astrid: Hvad er det for nogle frivillige, og hvordan får man dem til at arbejde frivilligt hele året rundt?

Iben: Vi arbedjer meget målrette med hele tiden at have en inddragende frivillighed, og det gør vi ved, at de frivillige har rigtig meget ansvar. Vi siger, at man går til Alive, ligesom man kan gå til fodbold. Det man går til, skal også være sjovt, så det skal være sjovt at gå til Alive. De frivillige er fordelt i 13 fagfællesskaber, vi kalder det divisioner, hvor de står for stort set det hele på festivalen. Det er alt fra kommunikation til planlægning af udflugter til bar, madboder, pladsen, toiletter, det er det hele. Vi har fået skabt en god struktur, hvor de frivillige føler, at det også er deres festival, for de har været med til at skabe den. Vi taler meget med vores frivillige, vi bruger meget krudt på at pleje dem og sørge for, de har det godt, sådan helt ned på et basalt niveau, og grunden til vi har denne organisering er, at vi gerne vil arbejde med kreativt iværksætteri. Det vil vi gerne give de mennesker med videre, vi vil gerne uddanne unge projektledere, vi vil gerne vise dem, at man i Thy også kan lave kultur på højt niveau, og vi vil gerne vise de unge mennesker, at i Thy kan vi noget helt særligt. Vi arbejder meget aktivt med frivillighed og hvordan vi sørger for, at det er på deres motivationspræmis frem for hvad vi i sekretariatet godt kunne tænke os. Når vi går i afvikling her om lidt så bygger festivalen sig selv, har jeg lyst til at sige. Det er så fedt. De frivillige ved præcis hvad de skal gøre, de har fuldstændig tjek på det, og det har de, fordi de bliver ledet på en måde, der motiverer dem.

Astrid: Er de fra Thy, eller kommer de fra hele landet?

Iben: Havde du spurgt for 3-4 år siden, havde de nok primært været fra Thy allesammen, men vi har oplevet, at der kommer mere interesse udefra. Folk kender festivalen, folk skriver og siger, at de gerne vil være en del af festivalen. Det er stadig ikke så mange, vi er måske på 10% af de 80 helårsfrivllige som ikke er fra Thy, men det er stadig en ret spændende udvikling, at der kommer interesse fra storbyerne, som også er dem, vi henvender os til udover Thyboer og eksil-Thyboer. Det starter i Thy, og det slutter i Thy, men lige nu oplever vi også at det fællesskabet vokser, og det har vokset sig større end Thy. Det viser også hvor festivalen er på vej hen. Vi har også vores lokalforeninger, som vi har i Thisted, og som vi har i København, Aalborg og Århus, og den lokalforening vi har i Thisted, er den hvor

// VI HAR FÅET SKABT EN GOD STRUKTUR, HVOR DE FRIVILLIGE FØLER, AT DET OGSÅ ER DERES FESTIVAL, FOR DE HAR VÆRET MED TIL AT SKABE DEN. //

Rico Lund Hald

// DET ER EN ÅND AF FÆLLESSKAB OG EN KÆRLIGHED TIL EGNEN SOM ER HELT SPECIEL, SOM JEG IKKE HAR OPLEVET NOGLE ANDRE STEDER. //

de første starter med at gå til Alive. Det er der hvor de lister sig ind og banker på, og så står vi bare med åbne arme. Når de har gået på gymnasiet og skal videre ud i verden, tager en uddannelse måske, i Århus eller København, så fastholder vi dem ved at sige 'du kan bare blive medlem af lokalforeningen, der hvor du skal hen, og så kan du fortsætte med at være frivillig i Alive'. Dem, der bliver eksil-Thyboer, dem tager vi med videre, og så tager vi dem også med hjem igen, når der så skal laves Alive. En lille note til det er også, at vi oplever, at eksil-Thyboer tager flere med. De går ud og er ambassadører for Thy, og så tager de 3-4 studievenner med, som også gerne vil være med, og på den måde så udvikler fællesskabet sig.

// VI VISER THY FRA DEN BEDSTE SIDE OG UDFORDRER FESTIVALFORMATET OG FORMATET FOR BYEN OG GØR DET TIL EN ANDERLEDES OPLEVELSE AF AT VÆRE I THY. DET ER MEGET BEVIDST. //

Astrid: På samme måde får I vel også meget publikum fra de store byer. Hvad er det så, de møder, når de kommer til Thy? Hvad er det for nogle udflugter og formater som er så unikke for området?

Iben: Vi siger, at vi vælger det allerbedste fra Thy og viser frem. Vi gør det på to måder. Vi ved, at vi har et publikum som kommer fra Thy, og vi ved, at vi har et publikum, som kommer til Thy for første gang. Så vi skal lave nogle udflugter, der kan have den lokale og den nye gæst. Måden vi gør det på er, at vi tager et velkendt sted, det kunne være Hanstholm, så laver vi en udflugt der. Så gør vi også noget som gør, at der for de lokale vil være noget nyt. Bl.a. er der åbnet en ny restaurant 'Restaurant Medvind' som vi naturligvis laver et samarbejde med, og så kan man komme ud og lave sin egen frokost. Det ville du nok ikke normalt kunne, som beboer i Thy, men det kan du, når der er Alive Festival. Vi prøver at kombinere noget velkendt med noget nyt, så det involverer begge parter. Sådan arbejder vi rigtig meget med vores udflugter. Vi viser Thy fra den bedste side og udfordrer festivalformatet og formatet for byen og gør det til en anderledes oplevelse af at være i Thy. Det er meget bevidst.

Astrid: Hvordan tager lokalsamfundet imod Alive, og dem, der kommer til Thy?

Iben: De tager rigtig godt imod det. Vi arbejder meget lokalt. Stort set alt hvad vi gør er med lokalt øjemed. Selvfølgelig har vi øl fra Thisted Bryghus, selvfølgelige er det nogle lokale partnere, der leveres forskellige varer, og det er lokale partnere, der er med på udflugter. Vi har lokale partnere i alt hvad vi kan. Det er vores tankegang. Det er i vores interesse, at festivalen er med til at brande Thy og skaber værdi for Thy. Ved at vi viser Thy frem for potentielle nye, så giver det de lokale noget igen i form af nogle nye, som normalt ikke ville være kommet hertil, men som kommer på grund af Alive. Der er også rigtig mange

gode erhvervsaktører, som det giver mening for os at arbejde med. Det er heller ikke så længe siden, SMK fik en afdeling i Thy, så der sker også nogle ting i Thy nu, som giver god mening for festivalen og omvendt. Selvfølgelig skal vi lave et samarbejde med SMK Thy, fordi vi har nogle af de samme værdier, vi vil gerne skabe kultur og vise Thy frem. Det er en af essenserne i Alive. Vi kalder os selv nogle gange et showroom for Thy, hvor de lokale erhvervsaktører kan få lov at få en lille stand inde. Det giver super god mening.

Astrid: Det giver mig lyst til at spørge om to ting. For det første siger du, at I vil godt være med til at lave kultur. På jeres hjemmeside står der også meget smukt: ''Det handler om det øjeblik hvor kultur opstår''. Det andet var det med at *showcase* og vise Thy og stedets ånd. Kan du tale om de to ting?

Iben: Jeg tror meget det er mødet. Altså mødet mellem Thy og resten af Danmark. Jeg ved ikke, om man skal kalde det et *clash*, men det her med at der kommer en masse mennesker fra storbyerne til Thy og møder Thy, det er det møde, vi synes er virkelig interessant. At vi kan lave noget, der både er interessant for folk i Thy og for storbyen. Vi kan lave et kulturmøde på den måde, noget som i princippet er for alle. Alle kan være med til det her, og det må de, og det skal de. Og vi vil også gerne blive endnu bedre til at tiltrække fra alle mulige steder, for det er det, formatet kan. Vi kan samle på ét sted.

> // VI KALDER OS SELV NOGLE GANGE ET SHOWROOM FOR THY, HVOR DE LOKALE ERHVERVSAKTØRER KAN FÅ LOV AT FÅ EN LILLE STAND INDE. DET GIVER SUPER GOD MENING. //

Astrid: Og hvad er Thys ånd? Hvad er det, der er unikt og særligt ved stedet?

Iben: Det er det, som jeg endnu skal lære at prøve at forklare, fordi jeg er ikke vokset op der, men jeg har været der og mærket den. Det er faktisk utrolig svært at beskrive, men man kan bare mærke den. Det er en ånd af fællesskab og en kærlighed til egnen som er helt speciel, som jeg ikke har oplevet nogle andre steder. Heller ikke hvor jeg selv er fra, eller hvor jeg er nu. Det er kun i Thy, jeg har oplevet denne her kærlighed og lysten til at blive ved med at vende tilbage til der, hvor man kommer fra. Vores frivillige, der er fra Thy, bliver ved med at vende tilbage år for år. De kommer hjem, laver Alive Festival, tager tilbage til København eller hvorend de bor. De kommer hjem til Thy for at lave festival på grund af deres kærlighed til egnen. Det er meget fascinerende, og jeg tror, det kommer af det fællesskab, som man har formået at skabe omkring festivalen, også som gæst. Der er meget denne her intime atmosfære. Vi arbejder også med, at skulle festivalen vokse, så er det meget essentielt for os, at den bliver ved med at have denne her intime sfære

Rico Lund Hald

JEG VED IKKE, OM MAN SKAL KALDE DET ET CLASH, MEN DET HER MED AT DER KOMMER EN MASSE MENNESKER FRA STORBYERNE TIL THY OG MØDER THY, DET ER DET MØDE, VI SYNES ER VIRKELIG INTERESSANT.

af, at du godt lidt ved hvem alle er. Man kan lige få en sludder i baren med en Thybo - en Thybo og en Københavner, der møder hinanden. Det kan godt være, vi kommer forskellige steder fra, men lige her på Alive der er vi allesammen - vi er ikke den samme - men vi er her for det samme, vi er i denne her ånd. Den er vildt svær at beskrive. Igen har jeg bare lyst til at sige, at man skal komme op og opleve det.

Astrid: Hvad kommer du så med som ny Thybo, eller ny festivalleder?

Iben: Jeg kommer med nogle professionelle værktøjer ind i det. Jeg har arbejdet rigtig meget med festivaler, og jeg har arbejdet rigtig meget med frivillige. Jeg kommer som den uddannede faglige person, men jeg kommer også med en fascination. Jeg prøver virkelig at give dem den respekt de fortjener og siger: "I er altså nået dertil, hvor I tiltrækker professionelle kandidatuddannede og københavnere til Thy. Det er sejt.". Så jeg kommer ind og fortæller og viser de her folk, hvor fedt de gør det. Jeg er her bare for at hjælpe dem videre. De er allerede godt på vej, men jeg er her for at styrke organisationen rent professionelt. Det er ikke noget med, at Alive skal til at ændre sin organisering, det skal køre på præcis samme måde. Vi er meget stolte af vores struktur. Nogle vil mene, at det kan være ret besværligt at arbejde på denne her måde, og det kan det da også, men vi synes helt sikkert, det er den måde, der giver bedst mening at arbejde aktivt med frivillighed og fællesskaber og at uddanne folk til at blive kulturentreprenører, men også bare give dem nogle værktøjer til når de skal videre. Det er ikke fordi, at når man har været frivillig eller er frivillig på Alive, at man nødvendigvis bliver kulturentreprenør, man kan sagtens bruge det til en anden uddannelse eller noget andet i sit liv, det er slet ikke det. Organisationen har helt klart en ambition om at nå nye højder, nu hvor vi endelig kan komme tilbage. Den er klar til at flyve afsted, og det skal jeg hjælpe den med.

Astrid: Hvad er det næste, der skal ske for Alive?

Iben: Vi skal have endnu flere folk til Thy. Festivalen skal vokse i publikummer. Vi vil rigtig gerne vise Thy frem til flere, fordi det har vi plads til. Vores program lige nu og den måde vi gør det på og det, vi præsenterer, er så godt, så det vi mangler, det er flere mennesker. Det er en udvidelse af et i forvejen rigtig godt brand, der bare skal vokse sig større. Det er ikke fordi vi har en ambition om at festivalen skal blive kæmpe stor, men den skal vokse i gæster. Det kan vi godt, det er der potentiale for. Det er også noget af det, jeg arbejder med: Hvordan kan vi udbrede brandet omkring Alive? Hvordan når vi længere

// ORGANISATIONEN HAR HELT KLART EN AMBITION OM AT NÅ NYE HØJDER, NU HVOR VI ENDELIG KAN KOMME TILBAGE. DEN ER KLAR TIL AT FLYVE AFSTED, OG DET SKAL JEG HJÆLPE DEN MED. //

ud? Det skal ikke bare være København og Århus, nu skal vi simpelthen skubbe flere i vores retning, og det tror vi også på, vi kan.

Astrid: Hvad er den største udfordring i forhold til at vise Thy frem til Danmark og få flere til at engagere sig og komme til festivalen?

Iben: Der vil altid være mange udfordringer, og jeg tror, vi har sværest ved at kommunikere vores udflugter. Jeg tror på, at det er dem, der skal være med til at sælge festivalen fremover. Det er ikke en festival hvor du bare skal op og høre musik og drikke en masse øl. Det er en aktiv festival, og det tror jeg kan tiltrække et helt særligt publikum. Du kan komme op og blive underholdt hele dagen af forskellige ting. Du skal ikke stå og høre 20 koncerter hver dag, du skal måske høre 3, og før det har du været ude og surfe, og du har været ude at sanke med Thisted Bryghus, og før det har du kigget på en kunstinstallation, vi har lavet. Folk skal guides igennem hele Thy over tre dage. Vi skal op og igang. Du må godt have lidt tømmermænd, men vi sørger for, at dine tømmermænd bliver kureret ude ved Vesterhavet. Der bliver du blæst godt igennem, og så kommer du tilbage til festivalpladsen, og så er du klar til at høre noget musik og drikke nogle øl. Vi skal være bedre til at kommunikere vores program og hvad det kan tilbyde til gæsterne. Det tror jeg, er vores største udfordring: At få fortalt folk hvor unikt det her er. Det er nemt, når folk har været der, så forstår de det, og så kommer de igen. Men den med nye gæster, den er svær.

> VI VIL RIGTIG GERNE VISE THY FREM TIL FLERE, FORDI DET HAR VI PLADS TIL.

Astrid: Er der noget du selv har lyst til at sige her til sidst?

Iben: Jeg har lyst til at sige, at jeg kan blive ved med at snakke om denne her festival, fordi den er så interessant, og fordi den også taler ind i meget af det, der også foregår i Thy lige nu. Det er ikke kun Alive Festival, der blomstrer, det er hele Thy, og det er ikke kun vores fortjeneste. Vi kan mærke fællesskabet, at vi gør det her sammen. Jeg har ikke oplevet før på andre festivaler eller lignende at man støtter hinanden så meget og så gerne vil hinanden. Det er derfor, vi kan lave de her samarbejder, det er fordi folk vil hinanden, og de vil Thy. Jeg har lyst til at sige, at det er ikke nemt, men folk er meget samarbejdsvillige, de vil hinanden og folk vil Thy, det er super unikt for et område i Danmark. Det må jeg sige.

Iben Stubgaard er fra Odense, og hun er uddannet i performancedesign og plan, by og process fra Roskilde Universitet. Før hun blev ansat på Alive, har hun arbejdet på andre festivaler, såsom STRØM festival og Heartland festival.

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

RESSOURCER & REFERENCER

Cultural Participation Monitor
Værktøj

Engelsk, The Audience Agency
England, 2020 -

The Audience Agency i London har udviklet en research platform, der monitorerer publikumsadfærd under og efter pandemien, for at give kulturinstitutioner et praj om, hvor deres publikum er lige nu.

Audience Finder
Værktøj

Engelsk, The Audience Agency
England

The Audience Agency i London har udviklet dette værktøj, der kan hjælpe kulturinstitutioner med at behandle deres data og lære mere om deres eget publikum.

Porto Santo Charter: Culture is the soul of Europe
Charter

Engelsk, The Porto Santo Conference
Portugal 2021

Porto Santo-konferencen, et portugisisk formandskab for Rådet for Den Europæiske Unions initiativ, foreslår dette Porto Santo-charter som et vejledende kort over principper og henstillinger til anvendelse og udvikling af et arbejdsparadigme for kulturelt demokrati i Europa.

Fridays for Future - Berlin
Portal

Tysk, Aktivisme

På denne portal kan man se, hvordan Fridays for Future er koordineret i Berlin. Bevægelsen er støttet af Museet for Naturvidenskab i Berlin, som ofte lægger lokaler til deres møder og møder med politikere.

ACED Audience Centered Experience Design

Procesværktøj

Engelsk (og dansk),
ADESTE+ 2022

CKI er medskabere af dette succesfulde procesværktøj, der kan samle en kulturinstitution om deres fælles formål, på tværs af afdelinger og give et fælles sprog for det at arbejde med sit publikum. Skriv gerne til os og hør nærmere, hvis det har interesse.

New European Bauhaus

EU Initiativ

EU Kommissionen, 2022

Det nye europæiske Bauhaus-initiativ opfordrer os alle til at forestille os og sammen opbygge en bæredygtig og inklusiv fremtid, der er smuk for vores øjne, sind og sjæle.

Find en partner i New European Bauhaus og se, hvordan du kan blive partner:

https://europa.eu/new-european-bauhaus/about/official-partners_en

Museum Mediators

Hjemmeside

EU Projekt
2012-2014

"With a common training framework, created by Mapa das Ideias and tested in the Portuguese reality, museum and heritage education professionals can develop their skills, in communication, education and management for the museum and cultural heritage settings. Through the two-year project this training course was tested and discussed.The project partners (with exception of Denmark) undertook a research concerning the professional and institutional context and status of museum mediators in their countries. With this results, as well as the reading of a selection of academic papers, case studies and interviews, it was possible to recreate the original course and build upon it."

Artists in the Marketplace

Residencyprogram

The Bronx Museum of the Arts
Siden 1980erne

"The Artist in the Marketplace (AIM) program was established in the early 1980s with the goal to provide networking opportunities to emerging artists residing in the New York metropolitan area and to introduce their work to a greater audience."

Øvrige numre af Connecting Audiences

CONNECTING AUDIENCES DANMARK

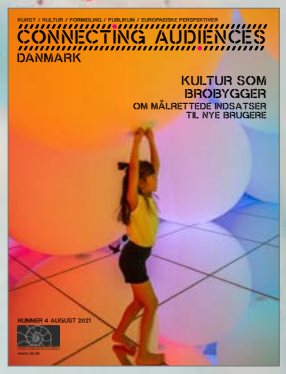

CONNECTING AUDIENCES INTERNATIONAL

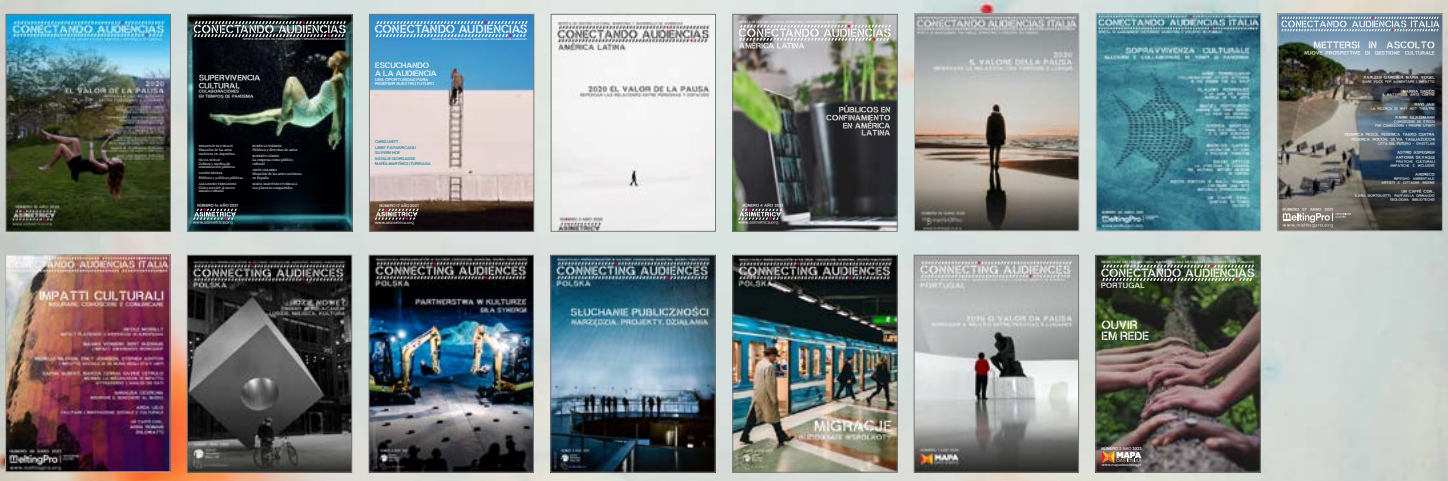

Vil du have mere Connecting Audiences Danmark?
Fra vores hjemmeside kan du downloade vores tidligere udgivelser, og du kan skrive dig op til at modtage magasinet i din indbakke - helt gratis

CKI TEAM

NIELS RIGHOLT er chef for CKI og arbejder med konsulentopgaver og projektudvikling. Niels er vicepresident for Culture Action Europe i Bruxelles, formand for bestyrelsen for CommunityKulturCentrum i Malmö og medlem af bestyrelserne i bl.a. Teatergrad i København, Voksenåsen i Oslo og Audience Europe Network.

ASTRID ASPEGREN har gennem forskellige europæiske projekter en forståelse af brugerperspektiver og interkulturelle møder samt kuratoriske spørgsmål i et globalt samfund. Hun er redaktør for nærværende magasin samt projektmedarbejder i europæiske projekter.

PETER HOLTEN er uddannet i samfundsvidenskab, historie, filosofi og socialvidenskab, men har også en musikalsk baggrund både som musiker og som projektmager. I CKI har han sit fokus på kunstnernes vilkår og har til opgave at iværksætte initiativer, der kan støtte kunstnerne i deres arbejde.

ANNE BOUKRIS er tilknyttet CKI som underviser og projektudvikler. Hendes hovedkompetencer er strategisk kulturel innovation, facilitering og læringsdesign. Hun tilbyder stor erfaring inden for netværksledelse og participatoriske metoder.

KULTURELT DEMOKRATI betyder retten til at blive hørt, deltage i og udtrykke sig gennem kunst og kultur som individ eller sammen med andre. Dét arbejder CKI for i Danmark, Norden og Europa.

Ydelser
Inden for publikumsudvikling designer vi udviklingsprocesser i tæt samarbejde med kulturinstitutioner, freelancere, policy makers og forskere fra hele Europa. Vi arbejder for at forankre brugerperspektivet i kulturelle organisationer.
Læs mere om vores ydelser og kontakt os via vores hjemmeside.

www.cki.dk

Modtag vores nyhedsbrev
Skriv dig op til CKI Nyt, så du hver måned kan blive opdateret på vores aktiviteter. Måske bliver du inspireret til, hvordan vi eventuelt kan bruge hinanden.

Du kan skrive dig op her

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

DEN INTERNATIONALE REDAKTION

Vi fremmer, deler, provokerer, tiltrækker, og undersøger gode idéer og erfaringer med publikumsudvikling og cultural management i Europa og Sydamerika

Connecting Audiences International er en tænketank med speciale i cultural management og publikumsudvikling, som blev skabt i 2020 af en gruppe professionelle kulturaktører fra Europa og Sydamerika, der alle arbejder for den samme mission:

"At samarbejde og facilitere en formidling af viden og adgang til de bedste artikler, erfaringer, case studier, referencer og internationale ressourcer om forholdet mellem kulturorganisationer, offentligheden og miljøet for Europa og Sydamerika".

Conectando Audiencias International er grundlagt af:

CENTER FOR KUNST OG INTERCULTURE
Danmark

Astrid Aspegren

Niels Righolt

MAPA DAS IDEIAS
Portugal

Ilidio Louro

Inês Câmara

MELTING PRO
Italien

Ludovica de Angelis

Patrizia Braga

Giulia Fiaccarini

KRITIKER OG KULTURCHEF
Chile

Javier Ibacache

NU FOUNDATION ADAM MICKIEWICZ UNIVERSITY
Polen

Agata Wittchen-Barełkowska

Marcin Poprawski

Mikołaj Maciejewski

Piotr Firych

ASIMÉTRICA
Spanien

Raúl Ramos

Robert Muro

Pedro Pérez

Clara Ajenjo

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

ITALIEN

MELTING PRO LEARNING

Melting Pro

Melting Pro (MEP) er en italiensk kulturel virksomhed, der ser former for kunst og kreativitet som potentiale til at forandre samfundet. En gruppe på syv kolleger, der tror på værdierne empati, respekt, social og miljømæssig retfærdighed og samarbejde.

POLEN

ADAM MICKIEWICZ UNIVERSITY

Adam Mickiewicz University (AMU)

Adam Mickiewicz University (AMU) i Poznan er en af de største akademiske centre i Polen, rangeret som den tredjebedste universitet i Polen. AMU er grundlagt i 1919, og har 15 fakulteter og 50 uddannelsesprogrammer. Ud af disse er to fakulteter repræsenteret i dette partnerskab:

- **AMU Cultural Studies Institute**
- **ROK AMU Cultural Observatory**

NU FOUNDATION

NU Foundation

NU Foundation er en non-profit organisation baseret Poznań, hvis hovedformål er at støtte udviklingen af professionelle, der arbejder i den kulturelle sektor og fremme relationer mellem forretning og kultur.

SPANIEN

ASIMETRICA

Asimétrica

Asimetrica blev stiftet i Madrid i 2010 med det formål at tilføre værdi til forholdet mellem kunstnere, organisationer og kulturelle & offentlige institutioner. Siden da har de ydet rådgivning, forskning, undervisning og praktisk rådgivning om kulturforvaltning, kulturel markedsføring og offentlig udvikling.

Indhold
I. Câmara
J. Vogel
K. Rodríguez
M. Piotrowski
M. García
A. Bartoli
A. Torreggiani
J. Jarl
I. Stubgaard
Ressourcer

PORTUGAL

MAPA DAS IDEIAS

Mapa das Ideias

Mapa das Ideias er en kulturel organisation grundlagt i Lissabon i 1999 dedikeret til forholdet mellem museer, offentligheden og samfundet. Med alt fra publikumsledelse og kommunikationsstrategier til undervisning og udstillingsdesign har Mapa das Ideias skabt en række løsninger til kulturelle organisationer.

SYDAMERIKA

JAVIER IBACACHE

Javier Ibacache er en kunst- og underholdningskritiker, programmør og kulturleder med speciale i publikumsudvikling. Han promoverede. I øjeblikket er han leder af afdelingen for kunstnerisk programmering og publikumsudvikling på Ministeriet for Kultur, Kunst og Kulturarv i Chile.

DANMARK

CENTER FOR KUNST OG INTERKULTUR

Center for Kunst og Interculture (CKI)

Center for Kunst og Interculture (CKI) har base i København og arbejder for at fremme viden, undervisning, kulturel diversitet og forskning i deltagelse, samskabelse og udvikling i kunst- og kulturlivet.

CKI Center for Kunst og Interkultur

Næste nummer af Connecting Audiences Danmark udkommer til december.

Som altid er du mere end velkommen til at skrive til os med feedback eller gode idéer.

Du kan skrive til os på aa@cki.dk

Vil du modtage næste nummer af Connecting Audiences Danmark direkte i din indbakke?
Så kan du skrive dig op **på vores hjemmeside**